

GOVERNMENT BUSINESS.

Presentation of Reports of Select Committee.

Sri A. G. RAMACHANDRA RAO (Minister for Law and Education).—Sir, I beg leave to present the Reports of the Select Committees on the Mysore Legislature Salaries Bill, 1952 and the Mysore Ministers Salaries and Allowances Bill, 1952.

Mysore Town Areas Bill, 1952.

Introduction.

Sri T. CHANNAIAH (Minister for Public Health and Local Self-Government).—Sir, I introduce the Mysore Town Areas Bill, 1952, which was published in the Mysore Gazette under Rule 48 of the Rules of Procedure and Conduct of Business in the Mysore Legislative Assembly.

Janab J. MOHAMED IMAM (Jagalur).—Sir, may I say regarding this Bill which the Minister proposes to introduce *viz.*, the Town Areas Bill, that it was not included in the original programme? This Bill was circulated only yesterday and we have had no time to go through it carefully and offer our views.

Mr. SPEAKER.—It will be referred to the Select Committee perhaps.

Janab J. MOHAMED IMAM.—Yes, Sir. It may be referred to the Select Committee.

Mr. SPEAKER.—Anyhow we will consider it to-morrow

that the world looks up to both these countries and, particularly, to India for light and guidance. In India, Mysore, as all of you know, enjoys a place of pride as a Model State for its progressive ideas and cultural traditions. Therefore, Sir, there is an onerous responsibility on this House to fashion the Educational system in Mysore in a manner which will conserve the rich cultural heritage attuned to the spirit of our new Constitution of India and assure progressive development of the country.

Our present Educational system has been giving little satisfaction. It is condemned as being partly responsible for draining the countryside of its best elements and for creating swarms of educated unemployed wandering listlessly in the urban areas. No further comment is necessary. It is feared that continuance of this system will be disastrous to the country. In fact there has been persistent demand for a change in the Educational system of our country since the beginning of this century. The following are a few of the constructive efforts which took shape in.—

- (1) The brochure on National Education by Sri Arabindo Ghosh;
- (2) The Sadler Commission Report;
- (3) The Sargent Plan;
- (4) The Wardha Scheme of Mahatma Gandhi; and
- (5) The report of the Indian University Commission, presided over by Dr. Sir S. Radhakrishnan.

In Mysore we have the recommendations made by Dr. N. S. Subba Rao, the report of Dr. C. R. Reddy on Education and the recommendations of the Secondary Education Board from time to time. This mass of literature has grown while the implementation of the same has not kept pace with it. I do not want to take you through all this literature because most of you are familiar with the basic ideas contained therein. Nor is it necessary to place a fixed agenda before you for consideration; but in order that the discussions of this responsible body might be useful

Debate on Educational Reforms in the State.

Sri A. G. RAMACHANDRA RAO (Minister for Law and Education).—Sir, I move that the educational system in the State be taken into consideration.

India and China are the two oldest Nations which are well-known for their culture and to this day they are throwing up such great leaders of mankind

for formulating the policies of Government, I would mention a few topics on which more attention could be paid; but the House is entirely free to express itself on any aspect which it would like the Government to consider.

The educational objective has always been to make the student—boy or girl—grow into a strong, self-reliant, efficient and good citizen, capable of discharging duties unto himself and of giving his or her best to the society in which the citizen lives.

To achieve this result in the best possible manner a change even to the basic system is strongly recommended. But unless this system is recognised and adopted by the nation in its entirety Mysore cannot alone take it up. And the cost of the basic system will be much heavier than at present.

In Mysore, the main line of education at present runs from primary grade to middle school course leading to High School education and ending with the University degree passing through an Intermediate stage. There are Technical Schools like the Occupational Institutes and Engineering Schools together with University courses in Agriculture, Medicine, Engineering and Technology; and we have also a Diploma course in Ayurveda and Allopathic medicine. There are a few Sanskrit schools and colleges. The management of these institutions rests partly in Government and partly in the University; some of the institutions are managed by Government directly and some are under the control of the Education Department. In short, there is neither *unit* nor uniformity in the management and control of these institutions.

However, in all these courses of education, the teacher and the taught are all important but there are other equally important aspects of education which require urgent consideration :

A. Content of Education.—

1. General and special knowledge ;
2. Moral and civic culture ;
3. Physical training ;
4. Vacational training ;

B. 1. Curriculum and Text Books
2. Examinations ;

C. Extra curricular activities.—
Military training or Service
in Social Service Camps ;

D. Equipment and Building ;

How to secure the best results in all these factors to build the character and mould the future of our students demand our serious consideration.

The rehabilitation of the teacher by according him a proper status in society and creating for him such conditions as would engender in him a feeling that he will always secure a fair and just treatment for his labours will go a long way in producing highly desirable results. May I say, Sir, that a student seized with the idea of learning and working under an efficient and good teacher and a teacher who takes care of his pupil like a loving father are the two main requisites for any sound educational system ? Without these prime requisites the existence of all other factors will be of little avail.

The university courses have become more a passport for public employment than a training ground for learning and culture. This unnatural burden has been stifling the growth of true academic and intellectual life, and the present system will have to be changed considerably. May I suggest, that every profession required for the growth and development of the country should become more scientific, efficient and fruitful. It should make an agriculturist, a brick-layer or artizan, a better professionalist. At the same time, it may be pointed out, that as in the Continental countries, the supply of the higher Professional people like Engineers and Doctors etc., should be adjusted to the effective demand of our State. Now the demand is not assessed and the supply is haphazard, entailing wastage. This should be saved to the country. But there must be a diffusion of general and standard knowledge through all strata of society making basic education as much self-supporting as possible.

Primary and middle education ought to be free and compulsory for all and must be realised in the course of a decade. That is the directive of our Constitution. This will mean the starting of a thousand more primary

schools each year and a thousand more middle schools each year. And this year we have proposed the opening of 50 primary schools and 20 New Type Middle Schools, for want of finances. This will practically mean the abandonment of our objective. We cannot shirk this responsibility and it is for this House to suggest methods of solving the problem.

	Primary School	Middle School	High School	Technical Education
1. Planning Commission	1,000	1,000
2. Postwar Education Committee	600	100
3. Our present allotment	50	20
4. Basic Education	30
5. Cost and Equipment.				

- (1) The cost for opening 1,000 primary and 1,000 middle schools every year for free and compulsory education will be 1 crore recurring and 4 crores non-recurring for 10 years.
- (2) The cost for converting 30 primary into 30 Basic Schools is Rs. 30,000 per year.
- (3) The cost for introducing one compulsory vocational subject in the High Schools will be Rs. 30 lakhs spread over 10 years.

6. Vocational Subjects.

The demand for more High Schools and Colleges is becoming insistent and unless local bodies and philanthropic gentlemen come, no progress would be possible. Consolidation and not expansion is contemplated in technical education during the next four years.

The Planning Commission has considered at length this problem of education and has mapped out a course of action but it is knocking its head against the wall of financial stringency. Therefore, the solution lies not in abandoning the scheme, but working out priorities on the one hand and devising other remedies on the other.

Further the enormous expenditure involved should not scare us, and means will have to be devised to find the necessary funds. However, there are some things which could be done with little cost. The change in working hours the retrenchment in holidays, the cutting down and spacing of vacations to suit the seasonal requirements of the countryside, the working of social service camps in villages, etc.,

have to be seriously considered. A proper adjustment of these will surely yield high national dividends.

I have very roughly outlined a few ideas and now I am eagerly looking forward to receive your valuable suggestions on these issues and others that you may have in your mind.

Mr. SPEAKER.—Motion moved :

“ That the Educational System in the State be taken into consideration ”.

Janab J. MOHAMMED IMAM (Jagalur).—Sir, I had requested on a previous occasion that such statements must be printed and distributed among the Members. Because, the Members will then be able to study and do better justice. They will be able to digest all the facts placed before this House. Now we are asked to offer views on the future educational policy of the Government or what the Government should do in furthering education in the State ; at least, how to make it more useful. Sir, it has been realised by one and all that our educational facilities are very inadequate and very meagre. It has also been realised, as pointed out by the Minister, that our present system of education is defective and that it is not helping students or those that are educated to become fit citizens of the State. As pointed out by the Minister, their only aim in acquiring higher education seems to be to join Government service and nothing else. It is agreed that there is need to revise the present system of education and to consider what changes are to be effected and how to make it more useful. We are confronted with various problems.

Sri L. SIDDAPPA (Channagiri).—Before we proceed on this motion, I have certain doubts, Sir. I believe that the Government of India have appointed a Secondary Education Commission. They also appointed a University Education Commission and they have submitted their reports. I think their recommendations are applicable to all the State in the Union. So, any decision that we may come to.....

Mr. SPEAKER.—Is the Hon'ble Member referring to the Education Commission under the Chairmanship of Dr. Lakshmanaswamy Mudaliar?

Sri A. G. RAMACHANDRA RAO.—Regarding the University Education Commission, presided over by Dr. Radhakrishnan, the report of the Commission is already with us. Regarding the Secondary Education Commission, Government is still considering the question and the Commission has not been set up. An expression of opinion here will enable us to put forward the views of the House and our requirements before such a Commission.

Sri L. SIDDAPPA.—After all we are a set of laymen. If they could circulate a note to us as to the lines on which they propose to change the system, then as laymen we could offer our remarks.

Mr. SPEAKER.—As a matter of fact, there are some educationists among the Hon'ble Members of this House. I know some of them. Nothing will be lost by taking their valuable suggestions. However, there will be time enough for Government to consider other reports also. Anyhow the day is set apart for the purpose and we may proceed.

Sri A. G. RAMACHANDRA RAO.—As I have already stated in the preliminary remarks to my speech, discussion now will help the Government in formulating their policy.

Janab J. MOHAMED IMAM.—I was also about to make the same statement. If the Government had prepared definite proposals and if they had placed them before this House, then we would have concentrated our attention on those proposals and offered our views. Now we have to make random suggestions which may or may not be acceptable to Government.

Ever since 1936, a number of committees have suggested the changes that have to be introduced in the system of education. In the year 1939, when Sri N. S. Subba Rao was the Director of Public Instructions, he had sent certain proposals to the Government, but I think they were not

implemented. In pursuance of it, the Government of Mysore have adopted certain measures to see that the training or education given to the students is of a technical type. Perhaps the idea of the Minister seems to be that while education is given to the student, it must be of such a nature as to help him to earn his living. The Government of Mysore have tried this aspect and they introduced a number of technical schools and also they have introduced weaving and carpentry in middle schools. They have started a number of basic schools and a number of industrial schools as well wherein teaching is given free with scholarship. But still it must be admitted that technical education is not proving popular among the students. Even the basic education which was introduced of late is not attracting the students. I will not be wrong if I say that the experiment tried so far towards the implementation of basic education has not proved successful. We have to adopt a system which will be acceptable to the students and which will undoubtedly benefit all the students. It must also be a practical one. We are confronted with three problems at present. The first one is to make adequate provision for all the students of school—going age so that they may have their necessary quota of education. The first problem to deal is how to introduce compulsory education as provided in the Constitution. The second problem is how to make the present system of education more remunerative, what are the changes to be effected, and what reformation should be effected in the present system of education. The third problem is perhaps the most important, that is, the necessary financial resources, because without money nothing can be done. We must find out the necessary resources. Only when we are in a position to find the resources, it is worthwhile to tackle these problems. Otherwise, the Government will be helpless. The Minister just now stated there are some schemes which can be implemented without necessary finances. I do not know what those schemes are. But unless we have the

(JANAB J. MOHAMED IMAM.)
 necessary financial resources, I think it is better for us not to bother ourselves with all these proposals.

Sir, Education plays a vital role in the growth of the nation. In India it occupies a foremost place. Illiteracy is rampant. Our literates do not exceed 14 per cent. The growth of our democracy.....

Mr. SPEAKER.—It is not 14 per cent. It is 20.6 per cent.

Janab J. MOHAMED IMAM.—Our literates do not exceed 20 per cent. Even then it is no compliment either to us or to the country. Last time it was 14 per cent. It is 20 per cent now.

Mr. SPEAKER.—There is no time limit as far as the Leader of the Opposition is concerned to-day. He may take his own time.

Janab J. MOHAMED IMAM.—Thank you, Sir. Out of 100, eighty are illiterates. We must bow down our heads when we compare our educational conditions to those in other countries. Therefore it is imperative on the part of this Government and the Central Government to take all possible steps to see that this illiteracy is eradicated, as provided for in the Constitution, within ten years. It must be done. Otherwise, our democracy will be a fallacy. There will not be any economic growth. Our people will be in the same state as they were till now. So it is absolutely necessary that we should exert all our efforts to see that all possible educational facilities are given to the people in the country. Otherwise, we will not be keeping faith with the people. I know and I am conscious that to introduce compulsory education up to the fourteenth year is a herculean affair. I know it costs a good deal of money. I have worked it in my own way.

At present, in Mysore, there are about ten lakhs of boys and girls who are of the school-going age. Now we have provided facilities only for about half that number. So the other half of the school-going age are allowed to wander in the streets for want of facilities. It is true that there are 11,000

primary schools. But most of them are ill equipped and they have no buildings and are under-staffed. Out of 11,000, 5,000 schools are single-teacher ones. That is the position regarding primary schools. Coming to the middle school education, according to the report of Dr. Reddy, in the whole State there are about seven lakhs of students who are of that age. For seven lakhs, middle school facilities are provided for only 1,21,000. Nearly five times that number have not got middle school facilities and they are roaming in the streets. So our liability is enormous. To implement compulsory primary education we have to spend, as pointed out by the Hon'ble Minister, every year four crores towards initial expenses and an additional expenditure of more than 1½ crores every year. By the time the full scheme is implemented the total cost towards primary education will be nearly five or six crores every year apart from the non-recurring expenditure. Similarly, for middle school education. To make provision for all the students who are of that age we have to spend nearly six times the amount which we have been spending. It will come to 2½ or 3 crores at a modest estimate every year. We have to reckon initial expenditure for buildings also. So to implement the entire scheme of compulsory secondary education, Government must be prepared to find out resources to the extent of nearly ten crores by way of annual recurring expenditure and initial expenditure to the extent of nearly ten crores. How to find these resources? Whose responsibility is it? Is it the responsibility of the Government of Mysore alone or is it the responsibility of the Government of India also? Or is it the combined responsibility of the Central Government, the State and the local bodies? If we see the Constitution, it enjoins on us to provide free compulsory education till the age of 14. That includes not only primary but also secondary education. Article 45 states as follows:

“The State shall endeavour to provide, within a period of ten years from the commencement of this Constitution, for free and

compulsory education for all children until they complete the age of fourteen years."

By "State" it apparently looks as if it is the responsibility of the State or the State Government. But it is not like that. Let us see the definition of "State". It is stated in article 36 that :

"in this Part, unless the context otherwise requires, 'the State' has the same meaning as in Part III."

In Part III the definition of "State" is like this :

"In this Part, unless the context otherwise requires, 'the State' includes the Government and Parliament of India and the Government and the Legislature of each of the States and all local or other authorities within the territory of India or under the control of the Government of India."

So to implement this provision and to fulfil the conditions laid down under this article, it is not merely the responsibility of the Government of Mysore but I think it is primarily the responsibility of the Government of India, and it is quite clear.

Sri L. SIDDAPPA.—Is it the definition of "the State" for determining the jurisdiction or is it the power conferred as per the Union List or the State List?

Janab J. MOHAMED IMAM.—I think we need not go into all that.

Sri K. HANUMANTHAIYA (Chief Minister).—That is a legal definition, for purposes of law.

Janab J. MOHAMED IMAM.—Who is the authority responsible to implement this directive?

Sri K. HANUMANTHAIYA.—Please look into the Union List.

Janab J. MOHAMED IMAM.—It is stated here.

Sri K. HANUMANTHAIYA.—Any way you are helping me.

Janab J. MOHAMED IMAM.—We want to help ourselves. In Chapter IV, it is stated that "the State" has the same meaning as in Part III. In Part III "State" is defined as com-

bination of the Central Government and the State Government and the responsibility is fixed on the State. But if the State Government feel that it is not obligatory on their part to ask from the Centre and that they can manage things themselves, I have absolutely no objection.

Sri K. HANUMANTHAIYA.—That is not my case.

Janab J. MOHAMED IMAM.—We have a right to ask the Central Government to help us in the implementation of this scheme. It is obligatory not merely on the part of the Government of Mysore but on the Central Government also.

Sri K. HANUMANTHAIYA.—That comes under the Five-Year Plan.

Janab J. MOHAMED IMAM.—Whether it comes under the Five-Year Plan or not, the Constitution lays down that the scheme should be implemented in ten years. It is a responsibility more of the Centre. I will make it clear that unless the Central or any Federal Government comes to our rescue it will not be possible to implement this provision.

Let us take note of what is happening in other countries and see whether it is not the responsibility of the Central Government or of the Federal Government to finance. I have just caught hold of a magazine and we can see from this how it is working in America whether it is not the joint responsibility of the Centre or the Federal Government and the State Government to implement the scheme of primary education. I will read some passages.

"From what has been previously said about Federal-State educational relations it must not be inferred that the Federal Government is without interest in educational affairs. While the Federal Government is not responsible for the organization and administration of education in the several States, it has manifested a significant interest in stimulating education through provisions for the endowment of lands and the

(JANAB J. MOHAMED IMAM.)

appropriation of funds for the support of education in the States." I may also bring to your notice their contribution.

"As previously shown, there are in the United States three levels of government concerned with education: the Federal Government, the State, and the local administrative units within the States. Each of these makes a contribution to the financial support of the public education. At present about two per cent of total public-school funds for elementary and secondary education come from Federal sources, forty three per cent from State sources, and about fifty five per cent from local sources. For public higher education about eleven per cent comes from Federal sources, forty per cent from State sources, and the rest, forty-nine per cent, comes from tuition fees and other revenues available to the institutions."

Similarly in England. I shall quote further:

"While education is considered a primary function and responsibility of the several States, a national interest in education has been expressed by the Federal Government through financial grants for education. Each of the 48 States has received grants of land, or funds in lieu thereof, and other appropriations from the Federal Government for educational purposes. Examples of current Federal grants for education are: for land-grant colleges, for agricultural experiment stations, for vocational education, for vocational rehabilitation, for school lunch programmes....."

1-30 P.M.

Sir, compulsory primary education is introduced both in England and America. Up to 16th year it is compulsory and it is working very satisfactorily. This is because the cost of the

entire scheme is borne by the State revenue, at least to a large extent. I know that in England,—I visited the County Council,—they spend millions and millions on free and compulsory education. It is not from their local bodies etc., but out of their income-tax, out of their customs and out of their other earnings, they make huge grants towards the implementation of free and compulsory education. Similarly in America. But, we know the resources available to individual States here. Is it ever possible with our limited resources, to implement the Directive given in the Constitution? It may take 20 years or 100 years. Mysore Government will not be in a position to enforce free and compulsory education, because it requires huge sums. The Centre must come to our aid. They must bear a substantial portion of our costs. Otherwise, if the entire responsibility is to be shouldered by the Mysore Government, I may as well request the Government to give up this scheme.

Sir, I must point out another aspect. The State of Mysore has become very poor. All our revenue yielding departments have been taken away by the Centre. Our resources have crippled and we cannot improve our resources. The limit of taxation has been exhausted. So, while this is the case, it will not be possible for us to introduce free and compulsory education throughout the State. It is a matter left to you and you must fight out with the Central Government and tell them plainly that unless they give us substantial amount, it will not be possible for the State of Mysore to undertake this scheme. They prepared a five-year programme and it is nearly two years. What is it that they have done? Under Education Sir, under the five-year programme, they have thrown the entire responsibility on the State of Mysore. And I am certain that with the meagre resources, we will not be doing justice to the confidence that has been placed in us.

Now, coming to the reforms to be introduced under the present system of education, this also costs a good deal of money. If the Minister for Education had pointed out to us as to what

the financial implication would be as a result of introducing this new reform, then we would have given our opinion. But the whole thing is blank.

Sri K. HANUMANTHAIYA.—It is purposely kept blank so that you may make your own suggestions.

Janab J. MOHAMED IMAM.—That is not right. You must place everything before us as to what the avocations are that you want to introduce. Then alone we can give our opinion. But, so far as I am concerned, it is too early for you to undertake any reforms. When you have other commitments, when you have more responsible duties to discharge, to think of introducing technical education or reforms in Educational system which may require a good deal of money, is not wise. Think of more responsible things and concentrate your attention by introducing compulsory primary education and work on that. I would advise you to give up.....

Sri K. HANUMANTHAIYA.—Sir, to facilitate discussion I may make the matter clear. Government have purposely invited the suggestions from this House so that they may formulate a policy which ultimately will be good for the country. I am not treating this question as a Party question. If it was so, we would have come with a red-tape scheme, unalterable by the votes of the opposite party or other Members. With a free mind I am welcoming suggestions from Members so that we may formulate a scheme which will ultimately make this country great.

Janab J. MOHAMED IMAM.—Sir, I may also state at the outset that I am not treating this as a Party issue, but we want to give our best considered views on this important problem. We want to point out to Government their limitation, and that they should restrain their enthusiasm for the present. Well Sir, what is the present position?

Mr. SPEAKER.—The Hon'ble Member is dealing with the financial aspect of the question rather than reform.

Janab J. MOHAMED IMAM.—Yes. Unless you have necessary finances, all your schemes would be useless, would be futile. We have to consolidate the present schools. There are many schools without the needed equipment; there are no teachers. At present you have got 5,000 single-teacher primary schools. It is absolutely necessary to give them one extra teacher. You have got the existing commitments and you have to concentrate your attention and see that the education that we are now giving is really beneficial and useful to the students. While we have so much of commitments, to undertake further commitments, I think, is not desirable or useful. Sir, I know the Minister for Education is very enthusiastic. He announced through papers, certain indications. Perhaps, his idea seems to be 'learn while you earn and work in mud'—some such thing which I could not understand.

Sri K. HANUMANTHAIYA.—Because you have never worked.

Janab J. MOHAMED IMAM.—If you have worked half as much as I have worked, you would not have been here. (laughter) Sir, we have made experiments regarding technical education till now. We have started some institutions. We have started basic education schools as per the desire of the Congress Party, a Party which was very vehement that these schools should be started. But till now, I would like to know from the Education Minister the result achieved. I know from personal experience, students are averse to take up this technical courses because their ultimate goal is not to get themselves trained in this but to join Government service after passing their examination. So, it is a matter for deep consideration, before taking further steps, as to what the attitude of the students is, whether the technical training should be mixed with the academic courses in the middle schools or whether they should be kept separate Sir, I would suggest two or three reforms.

At present, we have got three stages of education—primary, middle and secondary or high school education.

(JANAB J. MOHAMED IMAM.)

Sir, in my opinion, instead of having three stages, I would advocate only two stages, because the middle school education is an anomaly; I would bifurcate it into two halves, add the first half to the primary stage and the second half to the high school stage. You can make the primary stage run for six years and the secondary education five years. Why I am advocating this view is this: the primary education which we are now giving for four years is really proving a failure. It is admitted on all hands that even after finishing the four years' course, after some time, whoever is trained will very soon become illiterate and will lapse into illiteracy. So this system is to be condemned. It is better to extend it by another two years and make this a six years' compulsory course. Instead of secondary education being made compulsory, I would advocate the first six years being made compulsory. After six years of primary education and another five years of high school education, the boy would be free to take either technical education or university education. By this way, we will be able to effect some savings and by eliminating the middle school stage, we will be able to give more buildings to primary schools and also to the high schools and hereafter we can construct only two types of buildings, one for primary school and the other for secondary school.

Sir, the problem is, after the high school education what should be done? I agree with the Education Minister when he said that whoever passes and whoever acquires his education, his main aim will be to join the services. He is unfit for any other purpose. I agree with that. Whoever passes S.S.L.C. and goes out of the secondary schools after secondary education should not be provided with college facilities. Is it obligatory that all students who pass out of the S.S.L.C. should enter the college portals or is it not better to divert them to some other course? In England after the S.S.L.C. course—the Chief Minister remarked that I am very fond of England and I had left

my heart there—I think he has also left his heart there.....

Voices.—No, No.

Janab J. MOHAMED IMAM.—After the S.S.L.C. course, they have got two courses of further education, either technical education or college education. And it is not everybody who passes the S.S.L.C. that is admitted into the colleges there. Admission to the colleges is only on selection, and I think not more than 10 to 15 per cent of those who pass the S.S.L.C. stage, join the University while the rest of the students will be diverted to technical education. And even there, there are hundreds and thousands of technical institutions run by Government and by private effort and all those that are trained there will find employment either in the big business concerns or in factories or somewhere. When I was there, I saw one institution—an institute of hair cutting and training barbers. I saw a number of young boys being trained there (laughter). It is in Picadilly Circus or so—Institute of hair-cutting. They are providing training.....

Voices.—Are there any diplomas in hair-cutting?

Sri P. R. RAMAIA (Basavangudi).—I heard that there are some Institutes. Are any diplomas awarded?

Janab J. MOHAMED IMAM.—I think there is some such arrangement. Diplomas might be awarded.

Voices.—How many years' course?

Mr. SPEAKER.—Too many details. The Hon'ble Member need not mind these side remarks.

Janab J. MAHOMED IMAM.—Here also you can open a number of institutions, but there are few corporations or organisations which can absorb them in their entirety. So we can only start a limited number of technical schools, like the Occupational Institutes. We can start at least one in every District and divert a large number of students who pass out of the S.S.L.C. stage towards this kind of technical education. But about this I am very particular: while making admission to the

colleges, everybody who has passed the S.S.L.C. should not be admitted as a rule. I think we have come to a stage when there should be some system of screening. Every year they have been manufacturing nearly 1,500 graduates and most of them are roaming in the streets without employment. After all the only employer in the State is the State itself, the Government. The Government must be in a position to know as to how many persons they actually need every year, and what is the number of graduates they need in the next ten years and according to that they must regulate admissions into colleges. The rest must be made to take some other occupations. If there are sons of agriculturists, they could be made to take up agriculture; if there are sons of businessmen, they might take up business courses and this mania that everyone in the family should become a graduate must go. It will not be in the interests of the Government. The University must take some rigorous measures. Unless this is done and if this process of manufacturing graduates on a mass scale continues, there will be chaos, loss of man-power and wastage of money; and therefore this is a serious matter which should be taken into consideration very urgently.

Sir, I have taken a good deal of time. I think there are many others anxious to speak. I have given my views. I would give first preference, and I would ask the Government to devote their entire attention towards the implementation of the directions given in the Constitution, that we should give free and compulsory education within ten years; and I would request them to divert all their resources to this end. And if funds permit and if they can have the necessary resources then they can provide technical education. I am keen on introducing technical education, but I am not for introducing technical education as part of the Middle School course or High School course because it has proved a failure. I am for starting separate technical courses outside the

Middle School and High School education and I am for diverting the boys after their Middle School course or after their S.S.L.C. to these technical schools so that they may get better training. And so far as college courses are concerned, we must restrict admissions to colleges to prevent wastage of money and wastage of man-power.

* ಶ್ರೀ ಎಂ. ಶಂಕರಲಿಂಗೇಗೌಡರು (ನಾಗ ಮಂಗಲ).—ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ವಿದ್ಯಾಪುಂಗ್ರಿಗಳು ಅವರ ಭಾಷಣದ ಪೀಠಿಕೆಯಲ್ಲಿ,

"Our present Educational system has been giving little satisfaction. It is condemned as being partly responsible for draining the countryside of its best elements and for creating swarms of educated unemployed wandering listlessly in the urban areas"

ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

Sri B. NARAYANASWAMY.—(Mysore South).—Sir, he is reading from some paper. Have copies been supplied to all Members?

Sri M. SANKARLINGE GOWDA.-- I am remembering it.

Mr. SPEAKER.—He does not read. He is merely quoting.

Sri A. G. RAMACHANDRA RAO.— I have sent it for typing and copies will be circulated, Sir.

*ಶ್ರೀ ಎಂ. ಶಂಕರಲಿಂಗೇಗೌಡರು.—ಆ ಮೇರೆ ಮುಂದೆ,

"India and China are two oldest Nations which are well-known for their culture and to this day they are throwing up such great leaders of mankind that the World looks up to both these countries and particularly to India for light and guidance."

ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ವಿದ್ಯಾಪುಂಗ್ರಿಗಳು ಈಗಿರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದೇಶಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗಾದರೆ ಇನ್ನಾವ ತರಹ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮ ವನ್ನನುಸರಿಸಬೇಕೆಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ಸಲಹೆ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ? ನಾನು Hair-cutting Institutes ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ಸಲಹೆ ಕೊಡಲಾರೆ (ನಗು!) ಅದನ್ನು ಕಲಿತರೇನೋ ಒಳ್ಳೆಯದೆ; ಒಕ್ಕಳ ರಾಗಿ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ. (ನಗು!)

*Asterisk indicates that the speech has not been revised by the Member concerned.

(ಶ್ರೀ ಎಂ. ಶಂಕರಲಿಂಗೇಗೌಡರು)

ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಕೂಲಿ ಮಠ ಎಂದಿದ್ದವು. ಆ ಕೂಲಿ ಮಠದಲ್ಲಿ ಒದಿದವರು ಇಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರಿದ್ದೇವೆ. ಅದು ನಾಲ ಮರ್ಷಗಳ ಕೋರ್ಪು. ಆ ಮೇಷ್ಟರಿಗೆ ಮರ್ಷಕ್ಕೆ 50 ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಹುಡುಗರ ತಂದೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದು. ಒಟ್ಟು ನಾಲ್ಕು ಮರ್ಷಕ್ಕೆ 200 ರೂಪಾಯಿ ಫೀಜು ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಏನ ಕನು ತಿದ್ದಿದರೆಂದರೆ, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬರೆವಣಿಗೆ ಕಲಿಸುತ್ತಿದ್ದರು, ಸಚೀಕಾಮರಕೋಶ, ಅಂದರೆ, ಅರ್ಥಸಹಿತ ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು; ಚೆನ್ನಾಗಿ ಭಾರವನ್ನು ಒದುವುದನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು; ಅದರ ಅರ್ಥವನ್ನು ಅವನವನ ಯೋಗ್ಯತೆಯ ಮೇರೆ ಅನುಭವ ಬಂದ ಹಾಗೆ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿ ಮುಂದೆ ಬರುವಂತೆ ಕೂಲಿ ಮಠದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗಲೂ ಕೂಡ ಕೂಲಿ ಮಠದಲ್ಲಿ ಒದಿದವನು ಒಂದು ಪತ್ರವನ್ನು ಬರೆದರೆ ಹೈಕೋರ್ಟಿನವರು ಕೂಡ interpret ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕೂಲಿ ಮಠದಲ್ಲಿ ಒದಿದವರಿಗೆ ಮುಪ್ಪಾಗದ ರೆಕ್ಕೆ, ಮಗ್ಗಿ, ಎಲ್ಲಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಈಗಿನ ಕಾಲದ ಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಒದಿರುವ ಹುಡುಗ ಅಂಗಳಿಗೆ ಹೋದರೆ, ಅಂಗಳದಿರುವನು 20 ತೊಲದ ಸೇರನ್ನು ಹಾಕಿ ತೂಕ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸುತ್ತಾನೆ; ಅದೇ ಮುಪ್ಪಾಗ ರೆಕ್ಕೆ ಕಲಿತವನು ಹೋದರೆ ಬರಾಬರಿ 24 ತೊಲ ಹಾಕಿ ತೂಗುತ್ತಾನೆ. ಕೂಲಿ ಮಠದ ನಾಲ್ಕು ಮರ್ಷ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಈಗ ಇಂಟರ್ ಮೀಡಿಯೇಟ್ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವ ಕನ್ನಡ ಶಿಕ್ಷಣ ವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮುಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾವರೋ ಒಂದು ಮರ್ಷದಲ್ಲಿ 365 ದಿವಸಗಳಿದ್ದರೂ ಪಾಠಶಾಲೆ ನಡೆಯತಕ್ಕದ್ದು ಕೇವಲ 160 ದಿವಸಗಳು ಮಾತ್ರ; ಬೇಳಗಿನ ಹೊತ್ತು ಪುನಃ ಮಧ್ಯಾಹ್ನಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿರುವರು. ವಾರಕ್ಕೆ 5 ದಿವಸಗಳು ಪಾಠ ನಡೆಯುವುದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು ಈಗಿನ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ಶನಿವಾರ ಪಾಠಶಾಲೆಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹೊರಟು ಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ಪುನಃ ಅವರು ಶಾಲೆಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆಗೆಯುವುದು ಸೋಮವಾರವೋ ಅಥವಾ ತಪ್ಪಿದರೆ ಮಂಗಳವಾರ ಬೆಳಗ್ಗೆಯೇ. ಇಂದಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಮಹಿಳೆಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅಲ್ಲರೇ ಪಾಠಶಾಲೆಗಳೇನೋ ಇವೆ. ಆದರೆ ಈಗಿರತಕ್ಕ ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುತ್ತಿರುವಂತೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಂಥ ಪಾಠಶಾಲೆಗಳಿಂದ ಎಷ್ಟೊಂದು ಪ್ರಯೋಜನ ಜನರಿಗೆ ಆಗುತ್ತಿತ್ತೋ ಅಷ್ಟೊಂದು ಪ್ರಯೋಜನ ಈ ದಿವಸ ನೀವು ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಪಾಠಶಾಲೆಗಳಿಂದ ಎಂದರೆ ಹೈಸ್ಕೂಲು ಮತ್ತು ಕಾಲೇಜುಗಳ ವ್ಯಾಸಂಗದಿಂದ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈಗಿನ ಕಾಲದ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾವಂತರೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಜೈವಿಕ ಭಾರತ ಇತ್ಯಾದಿ ಕನ್ನಡ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಒದುವುದಕ್ಕೇ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ಪದಗಳ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯೇ ಅವರಿಗೆ ಹೊರತುವುದಿಲ್ಲ. ಬಾಯಿ ಅಷ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಾದರೋ 10-12 ಮರ್ಷಗಳ ವಯಸ್ಸು ಬರುವ ತನಕ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಹುಡುಗನಿಗೂ ಬಾಯಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಎಂಥ ಪದಗಳನ್ನಾದರೂ ಉಚ್ಚರಿಸಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ತ್ರಿಕಾಂಡ ಅವಿರವನ್ನು ಒದಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನು ವಿದಾ ಬಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಹ ಈ ಅಮರಕೋಶವೆಂಬುದನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಓದಬೇಕೆಂದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ

ಅವರಿಗೆ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕ ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲವೇ ಇದ್ದರೂ ಪದಗಳನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸತಕ್ಕ ಶಕ್ತಿ ಅವರಿಗೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅದಪ್ರಯುಕ್ತ ನಾನು, ಈಗಾಗಲೇ ಏನು ವಿಶೇಷ ಪಾರ್ಷಿಯ ನಾಯಕರು ತೀರುತ್ತಾರೋ, ಅದನ್ನೇ ಸರಿಯೆಂದು ಒಪ್ಪತಕ್ಕವನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಈ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಾನಿಗ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು ಇಷ್ಟೆ—ನರ್ಕಾರದವರು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಹುಡುಗನಿಗೂ 5 ಮರ್ಷಕಾಲ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಉಚಿತವಾಗಿ ಮತ್ತು ಒತ್ತಾಯವಾಗಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು ಅವರ ಆದ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ. ಅದರ ನಂತರ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಮಿದರಸ್‌ಸ್ಕೂಲು ಮತ್ತು ಕಾಲೇಜಿನವರೆಗೂ ಅವರನ್ನು ಒದಿಸತಕ್ಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಸರ್ಕಾರದ್ದಿಲ್ಲ. ಅದು ಆಯಾ ಜನರ ಶಕ್ತಿ ಮೇಲೆ ಹೋಗತಕ್ಕದ್ದಾಗಿರಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಇನ್ನು ಉಳಿಗಾಲಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಬಡತನದಲ್ಲಿರತಕ್ಕವರಿಗೆ ಪ್ರೌಢ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಸ್ಕೂಲು, ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ತೆರಿಗೆಕೊಟ್ಟು ಎಂದರೆ ಫೀಜನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಕೊಂಡು ಒದುವಂಥ ಶಕ್ತಿ ಬಡವರಿಗೆಲ್ಲೆಂದ ಬಂತು? ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಈಗಾಗಲೇ ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ತಿಳಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಮಾಡತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಂದ ವಸೂಲಾಗುವ ಫೀಜು ಅವರಿಗಾಗಿ ಖರ್ಚುಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 53 ರಷ್ಟು ವಸೂಲಾಗುತ್ತದೆಂದು ತಿಳಿಸಿದರು. ಹೀಗೆ ಬಡವರಿಂದ ಸುಂಕ ವಸೂಲಮಾಡಿ ವಿದ್ಯಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದೆಂದರೆ ಅದು ಖಂಡಿತ ಆಗಲಾರದೆ ಕೆಲಸ. ಹಿಂದೆ ತಾವು ಈ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಬಾಬಿಗೆ 165 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತಿದ್ದೆವೆಂದು ಈಗ ಅದನ್ನು 330 ಲಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದೀರಿ. ಈ ಮರ್ಷ ಮತ್ತೆ ಅದನ್ನು ಇನ್ನೂ 7 ಲಕ್ಷ ಜಾಸ್ತಿಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಎಂದರೆ ಈ ದಿವಸದ ಬಡ್ಡಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ತಾವು ಈ ಬಾಬಿಗೆ ಒಟ್ಟು ಒದಗಿಸಿರತಕ್ಕ ಮೊಬಲಗು 337 ಲಕ್ಷವಾಗುತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ ತಾವು ಈ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಯಾವಾಗ 165 ಲಕ್ಷ ಒದಗಿಸಿದ್ದೀರೋ ಆಗ ಹುಡುಗರಿಂದ ತಾವು ಶೇಕಡ 53ರಷ್ಟನ್ನು ಅವರಿಂದ ಫೀಜಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವಸೂಲು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಈಗ ತಾವು ಆ ಮೊಬಲಗನ್ನು 165 ಲಕ್ಷದಿಂದ 337 ಲಕ್ಷಕ್ಕೆ ಏರಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಫೀಜಿನ ಖಜಾನೆ ಹುಡುಗರಿಂದ ಸುಮಾರು 183 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ವಸೂಲುಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಹುಡುಗರಿಂದ ತಾವು ಹೆಚ್ಚುಹೆಚ್ಚು ಫೀಜನ್ನು ವಸೂಲುಮಾಡತಕ್ಕದರೆ ಜೊತೆಗೆ ಅವರು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಂಥಾ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳ ಪ್ರವೇಶಧನವನ್ನು ಸಹ ತಾವು ಇಂದು 12 ರೂಪಾಯಿಗಳಿಂದ 15ಕ್ಕೂ 8ರಿಂದ 10ಕ್ಕೂ ಏರಿಸಿದ್ದೀರಿ. ಹೀಗೆ ತಾವು ಹೆಚ್ಚಿಸಿರತಕ್ಕದ್ದನ್ನು ಅನೇಕ ಬಡ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ತೆರಲಾರದೆ ಉದ್ವಿಗ್ನವಾದ ಅರ್ಜಿಗಳನ್ನು ಬರೆದು ಕೊಂಡು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಆ ಕ್ರಸೆಂಟ್ ಭವನದ ಬಳಿ ಬಂದು ಸಭೆಯ ಸದಸ್ಯರುಗಳನ್ನು ಕಡಮೆಮಾಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಬಹಳವಾಗಿ ಕಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆ ಅವರ ಕಾಟ ತಡೆಯಲಾರದೆ ನಾನು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಕತ್ತರಿ ನಿರ್ಣಯವನ್ನಾದರೂ ತರಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದ್ದರಲ್ಲಿ, ಈಗ ಅದಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಅವರಿ ಮುಗಿದುಹೋಗಿ ಏನು ಮಾಡಲೂ ಯತ್ನವಿಲ್ಲದಂತಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ತಾವು ಹೀಗೆ ಅವರಿಂದ ಫೀಜನ್ನು ವಸೂಲುಮಾಡುವ ಭರವಸೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಮೊದಲಿಂದ ಕೊನೆ ಯತನಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ನಡೆಸಲು ಅನುಕೂಲ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಖಂಡಿತ ಅದು ತಪ್ಪಾದ ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಕೆಲಸ. ಅದುದರಿಂದ ನಾನಾಗಲೇ

ಹೇಳಿದಂತೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಪೂರವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ತಮ್ಮ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಯಲ್ಲೊಳಗೊಂಡು ದೇಶದಲ್ಲರತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಅದನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಮತ್ತು ಉಚಿತವಾಗಿ ಕೊಡ ತಕ್ಕದ್ದು ಸೂಕ್ತವೆಂದೂ ಮತ್ತು ಹಾಗೆ ಮಾಡುವಾಗ ಬಡಹುಡುಗರಿಗೆ ಬೆಳಗಿನ ಒಂಭತ್ತು ಗಂಟೆಯ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಂಚ ಅನ್ಯ ಅಥವಾ ಏನಾದರೂ ಒಂದು ಉಪಾಹಾರಕ್ಕೊಟ್ಟರೆ ಸಾಕು ಎಂದೂ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಹೀಗೆ ಬಡಹುಡುಗರಿಗೆ ತಿಂಡಿ ಏತಕ್ಕ ಕೊಡ ಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದರೆ—ನಮ್ಮ ದೇಶ ಅಂಥ ಬಡಜನರಿಂದ ಕೂಡಿದೆ. ಒಬ್ಬ ಹಳ್ಳಿಯ ರೈತನಿಗೆ ಒಬ್ಬ 12 ಎರ್ಪದ ಮಗನಿದ್ದಾನೆಂದರೆ—ಅತನಿಗೆ “ಬಿಡು, ಇನ್ನೇನು ನನಗೆ, ಯಾರಲ್ಲಾದರೂ ಈ 12 ಎರ್ಪದ ಮಗನನ್ನು ಅಡ್ಡು ಹಾಕಿದರೆ 900 ರೂಪಾಯಿ ಹಣ ಸಿಕ್ಕುತ್ತೆ” ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಆ ಬಡಜನರಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಹೋಗಿದೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಬಡಜನಗಳಿರು ವಾಗ ಅವರಿಂದ ನೀವು ಏನು ಫೀಜನ್ನು ವಸೂಲು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಎಂಬುದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಆಲೋಚನೆಮಾಡಿ ನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಬೆಳಗಿನ ಹೊತ್ತು ಒದತಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆಗೇನಾದರೂ ಹಾಕದೆಹೋದರೆ, ಅವರಿಗೆ ಅಭ್ಯಾಸದ ಮೇಲೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಗಮನವಿಲ್ಲ ಸಾಧ್ಯವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ ಕ್ಯೂರೈಸರವಾಗಿ ತಾವು ಅವರಿಗೆ ತರಲು ಒಂದು ಚಟಾಕು ಅಕ್ಕಿಯ ಅನ್ನವನ್ನು ಬೆಳಗಿನ 9 ಘಂಟೆಗೆ ಅಥವಾ 10 ಘಂಟೆಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಸಾಕು. ಅವರಿಗೆ ಈಗಿರ ತಕ್ಕ ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ ಎರಡು ಹೊತ್ತು ಅಭ್ಯಾಸಮಾಡಿಸ ತಕ್ಕದ್ದು ಅವಶ್ಯಕವಿಲ್ಲ. ಬೆಳಗಿನ ಒಂದು ಹೊತ್ತು 7 ಘಂಟೆಯಿಂದ 11 ಘಂಟೆಯತನಕ ಪಾಠ ಹೇಳಿ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಆ ಹುಡುಗರು ಅವರವರ ತಾಯಿತಂದೆ ಗಳಿಗೆ ಅವರ ಕೈರಾದ ಸಹಾಯನೀಡಲು ಅವಕಾಶ ವಿರುವಂತೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ನೂಲುಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿದರೆ ಅನುಕೂಲವೆಂದು ನಾನು ನಂಬಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಹೀಗೆ ತಾವು ಬಚ್ಚೊಬ್ಬ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಒಂದೊಂದು ಚಟಾಕು ಅಕ್ಕಿ ಬರ್ಹು ಮಾಡಿದಾಗಲೂ 165 ದಿನಗಳಿಗೂ ಒಬ್ಬನಿಗೆ 10 ಸೇರು ಅಕ್ಕಿ ಆದರೆ ಸಾಕು. ಹಾಗೆ ತಮಗೆ ಈ ಧನಸಥಾನ್ಯ ಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಕಣದ ಕಾಲ ದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ರೈತನನ್ನೂ ಕೇಳಿದರೆ ಅವರು ಬಹಳ ಉದಾರವಾಗಿ 8-10 ಸೇರು ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನೂ ಸಹ ತಮಗೆ ಕೊಡಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ತಾವು ಇಷ್ಟನ್ನು ಮಾಡಿ ಮಧ್ಯಾಹ್ನಕ್ಕೆ ಪಾಠಶಾಲೆಯನ್ನು ಮಾಡದೆ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರೆ ಆ ಹುಡುಗರು ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಲವನ್ನು ಉಳ ಲಕ್ಕೋ ಅಥವಾ, ಕುರಿಗಳನ್ನು ಕಾಯಲಿಕ್ಕೋ, ಹೋಗಲು ಅನುಕೂಲವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ತನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಗನನ್ನೇ ಅಡ್ಡುಹಾಕಿ 200 ರೂಪಾಯಿಗಳು ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಸಾಕೆಂದು ಹೇಳುವಂಥಾ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಜನಗಳಿರುವಾಗ, ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಉನ್ನತ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ತರುತ್ತೇವೆಂದರೆ ಅದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ?

When there are such poor people in the Mysore State who are bargaining away their own children, what is the good of starting compulsory education? You have not improved the Economic condition of the people.

ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೀಗಿರುವಾಗ, ಕಂಪರ್ಸರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ದಿಂದ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನವಿದೆ? ಅದಕ್ಕೆ ದುಡ್ಡೆಲ್ಲೆಂದ ಬರಬೇಕು? ಇಂಗ್ಲೀಷಿನವರು ಹೊರಟುಹೋದ ಮೇಲೆ

ನಮಗೆ ಇಂಗ್ಲೀಷೇತಕ್ಕಬೇಕು! ಈ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಅಭ್ಯಾ ಸಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಜೈವಿಕಭಾರತ, ಭಾಗವತ ಇತ್ಯಾದಿ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನೊದುವುದು, ಹರಿಕಥೆ ದಾಸರು ಅರ್ಧಮಾಡುವಂತೆ ಇವುಗಳನ್ನು ಅರ್ಧಮಾಡಿ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕಾಣಿದಾಡಿಕೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟು, ಆ ಇಂಗ್ಲೀಷಿನವರಾದ ಜೂಲಿಯಸ್ ನೀಜರ್ಸನ್ ನಾಟಕವನ್ನು ನಾವೇತಕ್ಕ ಒದಬೇಕು? $(A+B)^2$ ಎಂಬುದನ್ನೇಕೆ ನಾವು ಕಲಿಯಬೇಕು? ಅದರಿಂದ ನಮ ಗೇನು ಫಾಯಿದೆ ಬರುತ್ತೆ? ಅದರಿಂದ ನಾನು ಹೇಳು ವುದು ನಮಗೆ ಇಂಥ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ; ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪಾಠಶಾಲೆಗಳೇ ನಮಗೆ ಸಾಕು ಎಂದು. ಹಿಂದೆ ನಮಗೆ ದಿವಾನರಾಗಿದ್ದಂಥ ಪೂರ್ಣಯ್ಯನವ ರೇನೂ ಅಂಥಾ ಇಂಗ್ಲೀಷನ್ನು ಒಲ್ಲವರಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಒದಿದ್ವೆಲ್ಲಾ ಬರಿ ಕನ್ನಡ ಒಂದು ಮಾತ್ರ. ಆದರೆ ಅವರು ಹಿಂದೆ ಕರ್ನಾಟ ವೆರ್ಟೆಸ್ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಗ್ರಿಮೆಂಟನ್ನು ಆ ಇಂಗ್ಲೀಷರೊಡನೆ ಒರೆಸಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವರು ಆ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ “ಅಚ್ಚೊಪ್ಪರಾರ್ಕವಾಗಿ ಸೂರ್ಯ ಚಂದ್ರರಿರುವ ತನಕಲೂ” ಎಂಬುದಾಗಿ ಬರೆಸಿಬಿಟ್ಟರು. ಹಾಗೆ ಬರೆಸಿಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡ ನಂತರ ನಮ್ಮ ದೇಶವನ್ನು ಇಂಗ್ಲೀ ಷರು ಕಿತ್ತುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಒಂದು ಸಲ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟಾಗ ಆ ವಿಚಾರ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನ ಮುಂದೆ ಚರ್ಚೆಗೆ ಬಂದು ಆಗ ಇದ್ದ ಡಾಕ್ಟರಿಸ್ಟ್ರಿಯರ್ ಎಂಬ ರಾಜಕೀಯ ತಜ್ಞನು “ವಂಶಪಾರಂಪರ್ಯವಾಗಿ, ಸೂರ್ಯಚಂದ್ರರಿರುವತನಕ, ಅಚ್ಚೊಪ್ಪರಾರ್ಕವಾಗಿ” ಎಂದು ಬರೆದಿದ್ದ ಪದಗಳಿಗೆ “so far as the Sun and the Moon continue to remain” ಎಂಬುದಾಗಿ ಅರ್ಧಮಾಡಿ, ದೇಶವನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಳ್ಳಲು so far as the Sun and Moon remain ಎಂದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಮಾಡಿದರು. ನೋಡಿ ಹಿಂದಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಗಿತ್ತು?

ಬಹಳ ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ನಾಗರಿಕತೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಸರು ವಾಸಿಯಾಗಿದ್ದ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಹಿಂದೂ ಸ್ಥಾನ ಮತ್ತು ಜೈನಾ. ಈ ಎರಡು ದೇಶಗಳು ಮಾತ್ರ. ಹಾಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಸರುವಾಸಿ ಪಡೆದಿದ್ದಂಥ ಈ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಜನರಿಗೆ ವಿದ್ಯಾ ಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಯಾವ ಒಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕೊಡಲಾಗುತ್ತಿತ್ತೆಂದರೆ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಜೈವಿಕಭಾರತ, ವಚನ ಭಾರತ ಮತ್ತು ತ್ರಿಕಾಂಡ ಅಮರ ಮತ್ತು ಸ್ವಲ್ಪ ಲೆಕ್ಕಗಳು, ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಇಂಥಾದ್ದು, ಇವುಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಿ, ಮಹರ್ವಮಿ ಆಡಿಸಿ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹುಡುಗರಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪೂರೈಸಿತೆಂದು ಅರ್ಥವಾ ಗುತ್ತಿತ್ತು. ಈಗಿನ ಕಾಲದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಹಾಗಲ್ಲ; ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾದವನು “ತನ್ನ handwriting” ಅಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಕನ್ನಡ—ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಎರ ದನ್ನೂ ಬಳಸಿ ಮಾತನಾಡಿದರೆ, ಅವನು ಬಹಳ ಬುದ್ಧಿ ವಂತನೆಂದು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

Mr. SPEAKER—May I tell the Hon'ble Member that there is a time limit? No speech should exceed 7 minutes.

Sri M. SHANKARALINGE GOWDA.—But exception in the case of Sir Shankaralingegowda.

Mr. SPEAKER.—The Hon'ble Member may have two minutes more.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಶಂಕರಲಿಂಗೇಗೌಡರು.—ಹಿಂದಿನ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪದ್ಧತಿಯೇ ಸರಿಯಾದುದೆಂದು ಈಗಾಗಲೇ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಈಗಿರತಕ್ಕ ಪದ್ಧತಿ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿಯತನಕ ಅವರು ಎಷ್ಟೋ ಸಮಿತಿಗಳನ್ನು ನೇಮಕಮಾಡಿ ಆಗಿ ಹೋಗಿದೆ. ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಇನ್ನೂ ಒಂದಾಗಲಿ. ಹಾಗೆ ಒಂದು ಸಮಿತಿಯನ್ನು ನೇಮಕಮಾಡಿ ಈ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು 5 ವರ್ಷಗಳತನಕ ದೇಶದಲ್ಲಿ ರತಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಉಚಿತವಾಗಿ ಮತ್ತು ಒತ್ತಾಯವಾಗಿ, ಬೆಳಗಿನ 7 ಘಂಟೆಯಿಂದ 11 ಘಂಟೆಗಳ ತನಕ ಮಾಡಿ, ಮಧ್ಯೆ ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಟಿಚಾಕು ಅಕ್ಕಿ ಅನ್ನ ಕೊಡುವಂತೆ ಒಂದು ಹೊಸ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು, ಈ ರೀತಿ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮವನ್ನು ಬದಲಾವಣೆಮಾಡಿ, ದೇಶಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸಲಹೆಮಾಡುತ್ತೇನೆ. I am not in favour of spending money either for High Schools or for any thing else. ಹಾಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಖಾಸಗಿ ಜನರು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿ. ಈ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸರ್ಕಾರ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಪುಣ್ಯವಶಾತ್ ಹಾಗೆ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ಖಾಸಗಿ ವಿದ್ಯಾಶಾಲೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೀಗೆ ಹಣವನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರಲ್ಲದೂ ತಮ್ಮ ಖಾಸಗಿ ವಿದ್ಯಾಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. I would request the Government to take the responsibility of introducing compulsory elementary education and take more interest in it than in Secondary education or other stages.

ಶ್ರೀ ಡಿ. ದೇವರಾಜ ಅರಸರವರು (ಹುಣಸೂರು).—ಸ್ವಾಮಿ, ಮಾನ್ಯ ವಿದ್ಯಾ ಸಚಿವರು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇಚ್ಛಿರತಕ್ಕಂಥ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ನಾವು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತೇವೆ. ಅವರು ಮೊದಲು ಪೀಠಿಕಾ ರೂಪವಾಗಿ ಈಗಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲರತಕ್ಕಂಥ ಲೋಪದೋಷಗಳು ಯಾವರೀತಿಯಾಗಿವೆ ಮತ್ತು ಆ ಲೋಪದೋಷಗಳನ್ನು ಇಡೀ ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದ ಪ್ರವೀಣರು ಹೇಗೆ ತಿದ್ದುಪಾಟುಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದು ತಾವು ಯಾವರೀತಿ ಮುಂದುವರಿಯಬೇಕೆಂದಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಈಗ ಇರುವ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ಸೂಕ್ತ ತಿದ್ದುಪಾಟುಗಳೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಕೂಡ ಕೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ಈ ತಿದ್ದುಪಾಟು ಯಾವರೀತಿ ಆಗಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕಾದರೆ ಈಗಿರತಕ್ಕ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ತೊಂದರೆಗಳೇನಿವೆ ಅಥವಾ ಇದರಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುತ್ತಾ ಇದೆಯೆ, ಇದೇ ರೀತಿ ಈಗಿರುವ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿದರೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಅದರಿಂದ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆಯೆ, ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆಯೆ, ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಎಕನಾಮಿಕರ್ ಆಗಿ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಿರಲಾಗಿ ನಡತೆ ಮತ್ತು ಶಿಸ್ತು ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆಯೆ, ಇಲ್ಲವೆಂದು ಯೋಚನೆಮಾಡಿದರೆ ಇವೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಇದೆಯೆಂದೆ ಧಕ್ಕೆಯಿರುವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಮಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದೆರಡು ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇಡುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ಊರಿನ ಹತ್ತಿರ ಸುಮಾರು 80 ರಿಂದ 90 ವರ್ಷದೊಳಗೆ ವಯಸ್ಸಾಗಿರುವ ಒಬ್ಬ ಯಜಮಾನರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಹಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು ಮಾತ್ರ ಇದ್ದಾರೆ, ಗಂಡು

ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲ. ಆ ಹಣ್ಣುಮಕ್ಕಳನ್ನು ಎಸ್. ಎಸ್. ಎಲ್.ಸಿ. ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಮಾಡಿರುವವರಿಗೆ ಲಗ್ನ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆ ರೀತಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾದ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಲಗ್ನಮಾಡಿದರೆ ಮುಖ್ಯನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವರ ಸಂಸಾರ ಸಲಿಸಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತದೆ, ಎಂಬ ಆಶಯದ ಇದ್ದರು. ಆದರೆ ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗಾಗಿದೆಯೆಂದರೆ ಮಾವ ಗಾಡಿ ಹೊತೆದುಕೊಂಡು ಅಳಿಯಂದಿರನ್ನು ಸಂತೆಗೆ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅಷ್ಟು ವಯಸ್ಸಾದವರು ಆ ವಿದ್ಯಾವಂತರನ್ನು ಗಾಡಿಮೇಲೆ ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕು, ವಿದ್ಯಾವಂತರು ಮಜಾಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಈಗಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಪರಿಣಾಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಏನಾಗಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಇನ್ನೊಂದು ಉದಾಹರಣೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಗೌಡರ ಮಗ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಓದುವುದಕ್ಕೆ ಪುರು ಮಾಡಿ 8—10 ವರ್ಷಗಳಾಯಿತು. ಫೈರಾಗುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಾನೆ. ಅವರ ತಂದೆ ಪ್ರತಿವರ್ಷ 2—3 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಅವನಿಗಾಗಿ ಖರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ತಂದೆಗೆ ವ್ಯವಸಾಯದಿಂದ ಸುಮಾರು 8—10 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ವರಮಾನ ಬರುತ್ತದೆ. ಅವರು ನನ್ನ ನೈಫಿತಿರು. ಅವರು ಜಮೀನು ಹಾಳಾಗುತ್ತಿದೆ. ವ್ಯವಸಾಯ ಪೂರ್ವದ ಕಸಬು. ಅದನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾಡಿದರೆ ಅದರಿಂದ ಮುಂದುವರಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲ. ಈಗ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಬರುವ ಆದಾಯವನ್ನು 20 ಸಾವಿರಕ್ಕೆ ಏರಿಸಬಹುದು, ಸುಖವಾಗಿರಬಹುದು, ಹಾಗೆ ಮಾಡು ಎಂದು ಮಗನಿಗೆ ತಾನು ಹೇಳುತ್ತಲೂ, ತಿಳಿದವರಿಂದ ಹೇಳಿಸುತ್ತಲೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಆ ಮಗನಿಗೆ ಬೆಂಗಳೂರು, ಮೈಸೂರು ಪಟ್ಟಣಗಳ ಸಂಪರ್ಕದಿಂದ ಏನಾಗಿದೆಯೆಂದರೆ ಯಾರು ಏನು ಹೇಳಿದರೂ ಆ ಜಾಗ ಬಿಟ್ಟು ಅವನು ವಾಪಸನ್ನು ಬರುವುದಕ್ಕೆ ತಯಾರಾಗಿಲ್ಲ. ಅಸ್ತಿಮಾರಿ 50 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬಂಡವಾಳ ಕೊಟ್ಟರೆ ದೊಡ್ಡ ಅಂಗಡಿ ಇಡಬೇಕು ಅಥವಾ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟ್ ಕೆಲಸಮಾಡಬೇಕು, ಅಂತೂ ಪಟ್ಟಣವಾಸದಲ್ಲೇ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ಆ ಹುಡುಗ ಹಟ ಹಿಡಿದಿದ್ದಾನೆ. ಈಗಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಪದ್ಧತಿಯ ಪರಿಣಾಮವೆಂದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರ. ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯೂ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದೆ, ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ತೆರೆದಿದೆ. ಆದರೆ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಈಗ ಹುಡುಗರ ತಂದೆತಾಯಿಗಳು ಯೋಚನೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೆಚ್ಚು ಓದಿಸಿದರೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅನರ್ಥವಾಗಬಹುದು ಎಂದು ಹಳ್ಳಿಗಳವರಿಗೆ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಬರುತ್ತಿರಬಹುದು. ಲೋಯರ್ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಪರೀಕ್ಷೆ ಪಾಸಾದ ಕೂಡಲೆ ಕೆಲಸ ಬೇಕು ಎಂದು ಹುಡುಕುತ್ತಾರೆ. ಹುಣಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಅಹಾರ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೆಲಸ ಖಾಲಿಬಿತ್ತು. ಲೋಯರ್ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ತೇರ್ಗಡೆಯಾಗಿರುವ 500 ಹುಡುಗರು ಆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಅರ್ಜಿ ಹಾಕಿದರು, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹುಡುಗನ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳೂ ಬಂದು ಆ ಕೆಲಸ ತಮ್ಮ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಕೊಡಿಸುವಂತೆ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಮ್ಮನೆ ಇರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಒಬ್ಬ ಗುಮಾಸ್ತೆಯಾಗುವುದು ಎಷ್ಟೋ ಗೌರವ ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಈಗ ಜನರಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದೆ. ನಮ್ಮ ಊರಿಗೆ ಮೂರು ಮೈಲಿಗಿಂತ ದೂರದಲ್ಲಿ ಎಡ್ಲೆಸ್ಕೂಲಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ವರ್ಗವಾಯಿತು. ಆಗ ಆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಅರೇ ಇಡಬೇಕೆಂದು ಶಿವಾರಸು ಬಂತು.

Sri A. BHEEMPPA NAIK (Molakalmuru).—On a point of order, Sir. Is the present system of education a matter for condemnation now or are we to give suggestions for improvement? Because I want to base my arguments after I know whether it is to be condemned or whether suggestions should be given to reform it. I think that since it has been admitted on all hands that the present system of education is to be condemned, only suggestions are necessary.

Sri D. DEVARAJ URS.—I need not answer that point, Sir.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎ. ಶಂಕರಗೌಡರು.—ಶ್ರೀಯಾ
ಲೋಪವೇನೆಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ.

Mr. SPEAKER.—There is no point of order. Modern education is somewhat defective. The subject before us is whether any reforms are feasible. It is better not to go into minor details.

The Hon'ble Member has only seven minutes.

Sri D. DEVARAJ URS.—I just illustrated these things to show how defective the present system of education is. Unless we know the defects, how are we to suggest the remedies. That is why I gave some illustrations. I want the House to appreciate them.

Sri K. PUTTASWAMY (Srirangapatna).—There are no defects. Even a middle school student writes petitions!

ಶ್ರೀ ಹಿ. ದೇವರಾಜ ಅರಸರವರು.—ಈಗ ನಮ್ಮ
ವಿರೋಧ ಪಕ್ಷದ ನಾಯಕರಾದ ಮಾನ್ಯ ಇಮಾಂ
ಸಾಹೇಬರು ಮತ್ತು ಇತರರು ಹೇಳಿದ ಒಂದು ಸಲಹೆ
ಎನೆಂದರೆ: ಈ ದಿವಸ ಪ್ರೈಮರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ
ಮಹಾತ್ಮಾಗಾಂಧಿಯವರು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿರುವ ಬೇಸಿಕ್
ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಪದ್ಧತಿ ಈಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಹೊಂದು
ವುದಿಲ್ಲ, ಆದ್ದರಿಂದ ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು
ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕಾದರೆ ಸಕೆಂಡರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ
ಅಥವಾ ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ತರಬೇ, ಅದನ್ನು ಆರಾ
ಯಿದ ಕಲಿಸಬೇಕು ಎಂದು. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪುವ
ದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರೈಮರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪದ್ಧತಿ
ಯಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಏಳು ವರ್ಷಗಳಾದಮೇಲೆ
ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕೈಕಸಬು ಕಲಿಸಲು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಕೊಡ
ಬೇಕು ಎಂಬ ವಿಚಾರ ಈಗಾಗಲೇ ಡಾ|| ಸಿ. ಆರ್.
ರಡ್ಡಿಯವರು ತಮ್ಮ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡಿ,
ಅವರು ಆ ರೀತಿ ಮಾಡುವುದ ಸರಿಯೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.
ಆಧುನಿಕ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ದೇಶಗಳಲ್ಲೂ ಈ ರೀತಿ
ಯಾಗಿಯೇ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಂತೆ ಅನು
ಸರಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ, ಮತ್ತು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾ
ನಿಲಯದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಡಾ|| ರಾಧಾ
ಕೃಷ್ಣರವರೂ ಅವರ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯ

ವನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈಗಿನ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು
ಲೋಪದೋಷಗಳಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳಿ ಕೈಕಸಬಿನ ವಿಚಾರ
ವನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ, ಅದು ಸರಿಯಲ್ಲವೋ ಏನೋ
ಎಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದು ಏನಾ
ದರೂ ಆಗಲಿ, ಬೇಸಿಕ್ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು
ನಮ್ಮ ಸೌಕರ್ಯಕ್ಕೆ ಹೊಂದುವಹಾಗೆ ಮಾರ್ಪಾಡು
ಮಾಡೋಣ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಡದೆಂದು
ಹೇಳುವ ವಾದ ಸರಿಯಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಇಡೀ ನಮ್ಮ
ದೇಶ ಶೇಕಡ 75—80 ಏನ ವ್ಯವಕಾಯಗಾರರನ್ನು
ಪಡೆದಿದೆ. ಈಗಿನ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿ
ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ
ದೇಶಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು
ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಕು. ಆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಯೋಚನೆ
ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಈ ಮೂಲ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ
ಕೈಕಸಬು, ವ್ಯವಸಾಯ ಇವೆಲ್ಲಾ ಅಡಕವಾಗಿವೆ.
ಅದನ್ನೇ ನಾವು ಅನುಸರಿಸುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು.
ಬೇಕಾದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾರ್ಪಾಡುಮಾಡೋಣ.
ಅದನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು.

ಮತ್ತೊಂದು ವಿಷಯವೇನೆಂದರೆ, ಶ್ರೀಮಾನ್
ಶಂಕರಲಿಂಗೇಗೌಡರು ಈಗಿನ ಹಣಕಾಸಿನ ಸ್ಥಿತಿ
ಯನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದು
ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಕಾದ ವಿಷಯ.
ಈಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಏನೆಂದರೆ ಆಹಾರದ ಅಭಾವ ಇಡೀ
ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶವನ್ನೇ ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಆಹಾರ
ವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಪತ್ತಿಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಬೇಕಾ
ದರೂ ಬರ್ಚಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ತಯಾರಾಗಿದ್ದೇವೆ,
ಅದಕ್ಕೆ ಮೊದಲನೇ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದರೆ
ತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಾವು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾ
ಸಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಬರ್ಚಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವೇ
ಇಲ್ಲವೇ ಎಂಬುದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆ. ನನ್ನ ಅಭಿ
ಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ಒಂದುವೇಳೆ ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ದುಡ್ಡು ಬರಲಿ
ಆಥವಾ ತೆಂಗಿನನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲಿ, ಯಾವ ರೀತಿಯಿಂದ
ಹೆಚ್ಚು ದುಡ್ಡು ಬಂದರೂ ಕೂಡ ಈಗಿನ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ
ಆ ದುಡ್ಡನ್ನು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ
ಬರ್ಚಮಾಡುವುದ ಸೂಕ್ತವಲ್ಲ. ಇದು ನನ್ನ ಬಹಿಷ್ಕ
ವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಕೆಲವಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಬರ್ಚ
ಮಾಡುತ್ತ ಇರತಕ್ಕ ದುಡ್ಡಿನಿಂದಲೇ ಯಾವ ರೀತಿ
ಮಾರ್ಪಾಡುಮಾಡಿ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಡೆಸಬೇ
ಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಬೇಕು ಶಿವಾಯ ಮತ್ತೆ ಬೇರೆ ಕೆ
ಯಿಂದ ದುಡ್ಡು ಬಂದರೂ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೇ ಹಾಕು
ತ್ತೇವೆ ಎಂಬುದು ಈಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು
ಸಾಧ್ಯವಾದದ್ದಲ್ಲ. ನಾವು ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ
ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕಾದ್ದು ಈಗಿನ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಸರಿಹೋಗು
ತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಯಾವ ಮಾರ್ಪಾಡುಮಾಡಿ
ದರೂ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ಹಣಕಾಸಿನ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಒಳಪಟ್ಟು
ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವುದೇ ನನ್ನ ಸಲಹೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎ. ಶಂಕರಗೌಡರು (ಮಂಡ್ಯ).—ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ,
ಸ್ವಾಮಿ. ಈಗ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಜಾರಿ ಸುಲ್ತರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾ
ಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಉತ್ಪನ್ನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು
ಪೋಷಿಸತಕ್ಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಮಾರ್ಪಾಡಾಗಬೇ
ಕೆಂಬ ವಿಚಾರ ಸಭೆಯಮುಂದೆ ಚರ್ಚೆಗೆ ಬಂದಿದೆ.
ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಅಷ್ಟು
ಅಧಿಕಾರಯುತವಾದ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಾರ
ಎಂಬ ಶಂಕೆಯು ನನಗಿದೆ ರೋ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮೂಲ
ತತ್ವದ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ
ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈಗಿನ ವಿದ್ಯಾ
ಭ್ಯಾಸದ ಕ್ರಮ ಯಾವರೀತಿ ಮಾರ್ಪಾಡಾಗಬೇಕೆಂಬ

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ವಿ. ಶಂಕರಗೌಡರು.)

ದನ್ನು ಯೋಚನೆಮಾಡುವಾಗ, ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಈಗಿರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಮೊಬಲಗು ಬರ್ತಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ, ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಮೊಬಲಗನ್ನು ಇನ್ನು ಮುಂದೆಯೂ ಒರ್ಚುವುದಕ್ಕೊಂದು ಹೋಗತಕ್ಕದ್ದು ಸರಿಯೇ, ಈಗಿರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೇ ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕೇ ಅಥವಾ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕೇ

(Mr. DEPUTY SPEAKER—in the Chair) ಎಂಬ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಚ್ಛೆಪಡುತ್ತೇನೆ. ಮಾನ್ಯಸದಸ್ಯರನ್ನೇ ಕರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟುಹಾಗೆ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸರಿಯಾದಂಥ ವಿದ್ಯೆ ಇರಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಜನಗಳ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯು ಮಟ್ಟ ಬಹಳ ಕಡಮೆ ಇದ್ದರೆ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಗುರಿವಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂದಮೇಲೆ ಕೇವಲ 100ಕ್ಕೆ 20 ಜನರನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ನಾವು 3 ಕೋಟಿ ಚಿಲ್ಲರೆ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲಾ ಜನರಿಗೂ ಒತ್ತಾಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕಾದರೆ ಎಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ಮುಂದೆ ಖರ್ಚುಮಾಡಬೇಕಾಗಬಹುದು? ನಮ್ಮ ಬಡ್ಡಿನಿಲ್ಲರತಕ್ಕ ಇಡೀ ಮೊಬಲಗನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದರೂ ಕೂಡ ಈ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆಯೇ ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ನಾವು ಈಗ ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯ ಸದಸ್ಯರನ್ನೇಕರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರಬಹುದು. ನಾವು ಕೆಲವು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಓದಿನೋಡಿದ್ದೇನೆ ಮತ್ತು ತಿಳಿದವರನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಎಲ್ಲ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇದೆಯೋ ಅಂಥಾ ಪಾಠ್ಯಮಾತ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಪ್ರೈಮರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದ ನೇರವಾದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಇಲ್ಲ. ಪ್ರೈಮರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವೆಲ್ಲಾ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಮತ್ತು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಹಾಯದಿಂದ ನಡೆಯತಕ್ಕವುಗಳಾಗಿವೆ ಎಂಬುದು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ತಿಳಿದುದೇ ಇಲ್ಲ. ಅಂದಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಏನೂ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು. ಸಂದರ್ಭಾನುಸಾರ ಆಯಾಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಹಣಕಾಸಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಕೂಡ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಗ್ರಾಂಟುಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರೈಮರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವಾಗಲೀ ಅಥವಾ ಅದಕ್ಕೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವಾಗಲೀ ಎಲ್ಲ ಮನು ಸರ್ಕಾರದವರೇ ನಡೆಸಬೇಕು, ಸರ್ಕಾರ ಒರ್ಚಿನಿಂದಲೇ ನಡೆಸಬೇಕು ಎಂಬ ಒಂದು ಭಾವನೆ ಇದೆ. ಒಂದು ದೇಶದ ಸರ್ಕಾರ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರತಕ್ಕ ಕರ್ತವ್ಯಗಳು ಯಾವವು ಎಂಬುದನ್ನು ಮೊದಲು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಸರ್ಕಾರ ನಿರ್ವಹಿಸತಕ್ಕ ಕರ್ತವ್ಯಗಳು ಎರಡು ವಿಧವಾಗಿವೆ. ಮೊದಲನೆಯದು, ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರನ್ನೇಕರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ; ಆಂತರಿಕ ಶಾಂತಿ ಪಾಲನೆ ಮತ್ತು ರಕ್ಷಣೆ, ಇವು ಕಡಾಯವಾಗಿ ಸರ್ಕಾರವಾಡರೇ ಬೇಕಾದವುಗಳು. ಎರಡನೆಯದು 'Social services and economic and ಗಳಿಗೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕರ್ತವ್ಯಗಳು, ಪ್ರೈಮರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು

ಒದಗಿಸುವುದು ಸರ್ಕಾರ ಎರಡನೆ ಕರ್ತವ್ಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಅಂದಮೇಲೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದ ನೇರವಾದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಇದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವಹಾಗಿಲ್ಲ. ಪ್ರೈಮರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಹೊಣೆ ಯಾಗಿವೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದು ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಮತ್ತು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಹಾಯದಿಂದ ನಡೆಯಬೇಕಾದದ್ದು. ಸದ್ಯದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳು ಯಾವ ರೀತಿ ಇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಕು. ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರೈಮರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಿಂದ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಏನಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಸೌಲಭ್ಯಗಳಿವೆ ಎಂದು ಇಂದು ಹೇಳುವಹಾಗಿಲ್ಲ. ಕಾರಣ ಇಷ್ಟೇ. ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ನಾನು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದಹಾಗೆ, ಜನಗಳ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಮಟ್ಟ ಬಹಳ ಕಡಮೆಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಆ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಣೆಗೆ ಯಾರು ನಿಂತಿದ್ದಾರೋ ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಕಷ್ಟಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದೆ. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆ ನನ್ನ ಜ್ಞಾಪಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದೆ. ನನ್ನ ಒಬ್ಬ ಸ್ನೇಹಿತರು ಬಹಳ ದೊಡ್ಡಮನುಷ್ಯರು, ಬಹಳ ನಿಷ್ಠುರರು; ಅವರು ಅವರ ಮುನಿಸಿಪಾಲಿಟಿಯಲ್ಲಿ ದುಡ್ಡು ಕಡಮೆ ಆಗಿದ್ದು, ಹೆಚ್ಚು ತೆರಿಗೆ ಹಾಕಿ, ಹೆಚ್ಚು ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕೆಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕಂದಾಯವನ್ನು ರಿವೈಸ್ ಮಾಡಿ ಹೆಚ್ಚಿಸಿದರು. ಎಷ್ಟೇ ದೇಶ ಪ್ರೇಮಿಗಳಾಗಿದ್ದರೂ, ಎಷ್ಟೇ ಸ್ವಾರ್ಥತ್ಯಾಗದಿಂದ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ ಅವರು ಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಪರ್ಧಿಸಿದಾಗ ಸೋಲಿಸಲ್ಪಟ್ಟರು. ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ಎಷ್ಟೇ ಅನುಕೂಲ ಇದ್ದಾಗ್ಯೂ, ಎಷ್ಟೋ ದುಡ್ಡು ಅವರಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾಗ್ಯೂ, ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಮನುಷ್ಯನು ತನಗೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿರುವ ಪ್ರರೋಧನದ ದೆಸೆಯಿಂದ ಒಂದು ಕಾನು ಹೆಚ್ಚು ತೆರಿಗೆ ಹಾಕಿದರೂ ಸಹಿಸನು. ಇದಕ್ಕೆಯೇ ಇಂಥವರು ಮೆಂಬರಾಗಿಬರುವುದು ಬೇಡ ಎಂಬ ದೋರಣೆಯನ್ನು ಜನತೆ ತಾಳುತ್ತದೆ. ಈ ಒಂದು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇರುವುದರಿಂದ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಚುನಾಯಿತರಾಗಿ ಬರತಕ್ಕ ವಹನೀಯರು ಯಾವ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಹೆದರುತ್ತಾರೆ. ಆದಾಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಯಾವ ಅನುಕೂಲತೆ ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕೋ ಆ ಅನುಕೂಲತೆ ಕಲ್ಪಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಲಿ, ಆ ಮೂಲಕ ಕರ್ತವ್ಯ ಪರಿಪಾಲನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಲಿ ಆ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಅನುಕೂಲ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ವಹನೀಯರಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ರಕ್ಷಣೆಕೊಡಬೇಕು. ಏನು ರಕ್ಷಣೆ ಎಂದರೆ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಸರ್ಕಾರ ಬಿಡತವಾಗಿ ನಿರ್ದೇಶಿಸಬಹುದಾದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಏನು ಅನುಕೂಲತೆಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕೋ ಅದನ್ನು ಮಾಡಿಯೇ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಒಂದು ಕಾನೂನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಹೊರಿಸಬೇಕು. ಈ ವಿಧವಾದ ಕಾನೂನಿನಿಂದ ಸಾರ್ವಜನಿಕರಿಗೂ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಮೆಂಬರುಗಳನ್ನು ದೂಷಣೆಮಾಡುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಒತ್ತಾಯ ಜನತೆಯ ಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಸದಸ್ಯರಾಗಿ ಬರತಕ್ಕವರಿಗೂ ಒಂದು ಬೆಂಬಲ ಮತ್ತು ರಕ್ಷಣೆ ದೊರಕಿದ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಂದ ಪ್ರೈಮರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮತ್ತು ಸೆಕೆಂಡರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಮತ್ತು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಹಾಯದಿಂದ ಹೆಚ್ಚುದುಡ್ಡು ಒಂದು ಸರ್ಕಾರದ ಖರ್ಚು ಕಡಮೆ ಆಗಬೇಕು. ಆ ರೀತಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳದೆ ಇದ್ದರೆ ಮುಂದೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ ಎದೆಯಲ್ಲಿ.

ಇನ್ನು ಎರಡನೆಯ ವಿಷಯ, ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಯಾವ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ದೊರಕಬೇಕೋ ಅದು ನಮ್ಮ ಉಚ್ಚ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿಯತಕ್ಕಂಥಾದ್ದಾಗಿರಬೇಕು, ಪರಿಪೂರ್ಣತಕ್ಕದ್ದಾಗಿರಬೇಕು. ನಾವು ಕೊಡತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಿಂತ ಮುಂದೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಶ್ರಮ ಕೆಲಸವೆಂದು ನಾವೇನು ಹೇಳುತ್ತೇವೆಯೋ, ಅಂದರೆ ಮನುಷ್ಯ ತಾನೇ ಮೈಬಗ್ಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ, ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗೌರವ ಭಾವನೆ ಬರುವಂತಾಗಬೇಕು. ಇಂದು ನಾವು ಕೊಡತಕ್ಕ ವಿದ್ಯೆಯಿಂದ ಶಾರೀರಿಕ ಶ್ರಮದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತಿರಸ್ಕಾರವುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಅನೇಕ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ನಮ್ಮಲ್ಲೇ ಇವೆ. ನಾನೇ ರೈತ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದವನಾಗಿ ಅನೇಕವೇಳೆ ಹಸುವಿಗೆ ಹುಲ್ಲು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರೂ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಿದುಳು ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿತ್ತು ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚು ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿತ್ತು ಒದ್ದಿರುವ ಮಕ್ಕಳು ಹಸುವಿನ ಮುಂದೆ ಹುಲ್ಲುಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೂ ನಮ್ಮನೆ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಹಸುವಿಗೆ ಹುಲ್ಲು ಹಾಕುವುದು ಗೌರವಕ್ಕೆ ಕಂಡೆಂದು ಅವರ ಭಾವನೆ. ಅದೂ ಒಂದು ಗೌರವಯುತವಾದದ್ದು ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಅವರಿಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಹೇಳಿದರೂ ಬೇಕೆಂತಲೇ ಮರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ನನ್ನವೇಶದ ಪ್ರಭಾವವೋ ಅಥವಾ ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯರ ಸಂಪರ್ಕ ಮತ್ತು ಅನುಕರಣೆಯಿಂದಲೋ ಏನೋ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಶಾರೀರಿಕ ಶ್ರಮದ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಿರುವ ತಿರಸ್ಕಾರ ಹೋಗಿ ಪುರಸ್ಕಾರಬುದ್ಧಿ ಬರಬೇಕಾದರೆ ಪಾಠಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಮಾಡುವಾಗಲೇ ಶರೀರ ಶ್ರಮವಹಿಸುವ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ಬೆಳೆಸಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ದೈಹಿಕ ಶ್ರಮದ ಕೆಲಸಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಗೌರವ ಬರುವುದಲ್ಲದೆ ವಿದ್ಯಾನಂತ್ಯಗಳಿಗೂ ಕೊಂಚ ಉತ್ತಮವಾದ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರ ದೇಶ. ಆದ್ದರಿಂದ ದೇಶದ ಎಲ್ಲಾ ಜನಗಳೂ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಸರ್ಕಾರಿ ಉದ್ಯೋಗಗಳಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗ ಒದಗಿಸಬೇಕೆಂದರೆ ಅದು ಕೇವಲ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಗುರಿ ಅಷ್ಟೇ! ಬಹುದು ಜನ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ಮಾಡುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಾಡು ಆಗಬೇಕು. ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ನನ್ನ ಮೈಯತ್ತಿ ಅಭಿಪ್ರಾಯ—ಅದು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವೋ ಅಲ್ಲವೋ ಅದನ್ನು ಸಭೆಯು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು. ಹೆಚ್ಚು ಉಳಿಸಲಾಗಲಿ, ಅಥವಾ ಬೇರಾವ ವಿದ್ಯಾಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗಲ್ಲಾ ಗಲಿ. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶವಿದೆಯೋ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಐವತ್ತೋ ನೂರೋ ಸಿಕ್ಕಿದಷ್ಟು ಜನಾನನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಒದಗಿಸಿ, ವಿದ್ಯಾ ಕರಿಕ್ಯಾಲಂನಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ course ಇರಲಿ ಇಲ್ಲದಿರಲಿ, ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಅರ್ಧಘಂಟೆಯಾದರೂ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುವ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕು. ಅದರಿಂದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ದೈಹಿಕ ಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಗೌರವ ಬರುವುದಲ್ಲದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಉತ್ತಮತೆಯೂ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾದರೆ ಆ ವಿದ್ಯಾಸಂಸ್ಥೆಗೆ ಬರುವ ಉತ್ತಮತೆಯೂ ಹೆಚ್ಚುವುದಲ್ಲದೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ದೈಹಿಕಶ್ರಮದ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರಮ, ಮರಾಧೆಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂಥಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅದಷ್ಟು ಜಾಗೃತ ಆಳುವದಿರುವುದು ಸೂಕ್ತವೆಂದು ನಾನು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಅಲ್ಲದೆ, ಮಕ್ಕಳು ಪಾಠಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಿ ಪ್ರತಿಮೂರು ನೂರು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಗಿಸಿ ಮಾಧ್ಯಮಿಕಶಾಲೆಗೆ

ಸೇರಿದಮೇಲೆ, ಅಂದರೆ ಅವರು 7-8 ವಯಸ್ಸಿನವರಾಗಿರುವಾಗ, ಸಿ. ಎ. ಟಿ—ಕ್ಯಾಟ್, ಆರ್. ಎ. ಟಿ—ಕ್ಯಾಟ್ ಎಂದು ತೀರಾ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಹೊರಗಿರತಕ್ಕ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತಿರುವುದು ನಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಸ್ವಭಾವವಾಗಿದೆ. ಅದು ಬಿಟ್ಟು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾದ ರಾಮಚಂದ್ರರು, ಪಾಂಡವರು ಯಾರು, ಅವರ ಹಿರಿಮೆ ಏನು, ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಪುರುಷರು, ವೀರಾದಿವೀರರು ಯಾರು ಯಾರು ಅದರ್ಶವೃಕ್ಷಗಳು, ಅವರು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಏಳಿಗೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಹೋರಾಡಿದರು ಎಂಬ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಪ್ರೇಮವನ್ನೂ ಭಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಬೆಳೆಸಿ ಬೆಳೆಸಿ, ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಅದರ್ಶವೃಕ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಪೂಜ್ಯ ಭಾವವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವ ವಿದ್ಯೆ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಏನಿದ್ದರೂ ನಾವು ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್, ಅಮೇರಿಕಾ ದೇಶಗಳ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಓದುತ್ತೇವೆಯೇ ಹೊರತು, ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಚರಿತ್ರೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಇವುಗಳನ್ನು ವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಚರಿತ್ರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಯಾವ ರೀತಿ ಇತ್ತು, ಅದರ ಹಿರಿಮೆಯೇನು, ಅದರ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವೇನು, ಈ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಶಿಕ್ಷಣ ದೊರೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಇತಿಹಾಸ, ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಚರಿತ್ರೆ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ನಮ್ಮ ದೇಶ, ನಮ್ಮ ದೇಶ, ನಮ್ಮ ದೇಶ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೇ ಬೆಳೆಯುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದು ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕವೆಂದು ನಾನು ಒತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈಗೇನು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ನಾವು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೇವೋ ಅದರಿಂದ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಬೇರೆಯವರನ್ನು ನಾವು ಅನುಕರಣಮಾಡುವ ಮನೋಭಾವ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆಯೇ ಹೊರತು ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನೇನೋ ಅದರಲ್ಲಿ ಅಭಿರುಚಿ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಸಹಕಾರಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಈಗ ಇರತಕ್ಕ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣ ಕಿತ್ತುಹಾಕಿ ಬೇರೊಂದು ಸಂಪೂರ್ಣ ಹೊಸ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ತರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ತೀವ್ರ ಬದಲಾವಣೆಗಳಾಗಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ನಾನೊಬ್ಬ. ಆದರೆ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುವುದೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳುವುದು ಕಠಿಣ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಬದಲಾವಣೆಗಳ ರೂಪರೇಖೆಗಳ ಪೂರ್ಣ ಅರಿವಾದರೂ ನನ್ನ ಅಲ್ಪ ಬುದ್ಧಿಗೆ ನಿಲುಕದ ಮಾತಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಕೆಲವು ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಸಲಹೆ ಕೊಡಬಲ್ಲೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಒಂದೊಂದು ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಒಂದೊಂದು ಸಲಹೆ ಕೊಡಬಹುದು. ಅವುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕ್ರೋಢೀಕರಿಸಿ ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ಒಂದು ರೂಪವನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಸರ್ಕಾರದವರ ಅಧ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ. ಅಲ್ಲದೆ ಈಗಾಗಲೇ ಅನೇಕ ಜನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಪಾಂಡಿತ್ಯ ಪಡೆದಿರುವವರು ನಾನಾ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಪರದಿಗ್ಗ ಮುಖಾಂತರ ತಿಳಿಸಿದಾರೆ. ಅವರನ್ನೇ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಗುಣವಾಗಿ ಯಾವ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕೋ ಅಂಥ ಕ್ರಮವನ್ನು ಅದಷ್ಟು ಜಾಗೃತ ಜಾರಿಗೆ ತರತಕ್ಕದ್ದು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಬಹಳ ಅವಶ್ಯಕವೆಂದು ನಾನು ಒತ್ತಾಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನುಡಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಇಷ್ಟು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ. ಮತ್ತು ನನಗೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ವಂದಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಯು. ಎಂ. ಮಾದಪ್ಪನವರು (ಚಾಮರಾಜ ನಗರ).—ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಉಚಿತ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ 80 ಲಕ್ಷ ಜನ ಇನ್ನೂ ಅವಿದ್ಯಾ ವಂತರಾಗಿರುವುದು ನಮಗೊಲಿಗೊ ತಿಳಿದಿರುವ ವಿಷಯ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಸರಾಸರಿ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ 3 ರೂ. 10 ಅಣೆಯಷ್ಟು ನಾವು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ! ಈ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ನಾವು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಹೋದರೆ ನಾವು ವಹಿಸಿರತಕ್ಕ ಗುರುತರವಾದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಾಂಗದ ಪ್ರಕಾರ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ನಿರಕ್ಷರ ಕುಕ್ಕಿಗಳಿಗೆ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಸಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭ ಬಂದಿದೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ನಾವು ಕೈಕೊಳ್ಳುವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ನೋಡಿದರೆ ನಾವು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಾಂಗಕ್ಕೆ ಎರಡನೆಯ ಹೋಗುವ ಸ್ಥಿತಿ ಬರುತ್ತದೆಯೇ ಎನ್ನೋ ಎಂದೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಹೀಗಿರುವುದರಿಂದ ನಾವು ರಾಜ್ಯಾಂಗದಲ್ಲಿರುವ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರಬೇಕಾದರೆ ಯಾವ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಸರಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಸಲಹೆ, ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನಾವು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು; ಎರಡನೆಯದು, ಆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಶಿಕ್ಷಣ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಉಚಿತವಾಗಿರಬೇಕು ಎಂಬುದು ಎಂಬಿವುಗಳೇ. ಇದು ಇಡೀ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಪ್ರಶ್ನೆ. ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಮತ್ತು ಉಚಿತ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಹಣವಿಲ್ಲವೆಂದು ವಾದ ಹೂಡಬಹುದು. ಆದಾಗ್ಯೂ ನಾನು ಕೆಲವು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. (1) ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ಕಾಲದವರೆಗೆ ಉಚಿತ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕಡೆಮೆ ಮಾಡುವುದು; (2) ಸಾಕಷ್ಟು ಮಾದರಿ ಉಚಿತ ಶಿಕ್ಷಣ ಭಾಗವನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ವಹಿಸುವುದು ಉತ್ತಮ; (3) ವೃತ್ತಿಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯವಾದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವುದು, ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವುದು ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಕೇಳಬಹುದು. ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾ ಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಮತ್ತು ಕೈಗಾರಿಕೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆಂಬಲ ಕೊಟ್ಟು, ಆಯಾ ವಿದ್ಯಾಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಆದಾಯದಾಯಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬಹುದು, ಇದನ್ನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ನಾವು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣವೇ ನಿಷ್ಪಲವಾಗುತ್ತದೆ, ನಿರ್ದೋಷವಾಗಿ ಸಮಸ್ಯೆ ಬಲವಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಪದವೀಧರರನ್ನು ತಯಾರುಮಾಡಲು ದೇಶದ ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದರೆ ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟು ಖಾಯಿಲೆಯನ್ನು ತಂದೆಕೊಂಡಂತಾಗುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು ದೇಶದ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಯಿತೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕಳೆದವರ್ಷ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಅಖಿಲಭಾರತ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಅಧಿವೇಶನದಲ್ಲಿ ಅಂಗೀಕೃತವಾದ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ನಮ್ಮ ನೆನಪಿಗೆ ತರಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

"Our system of Education should not be divorced from the productive and other needs of the community but should be related to them and be conducive to their fulfilment. Even in higher education, some form of manual work should form an essential part of the curriculum without which degrees or diplomas should not be given."

ಇದೇ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸಂಸ್ಥೆಯವರು ತಮ್ಮ ಚುನಾವಣಾ ಪ್ರಣಾಳಿಕೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಅನುಮೋದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತಾವುಗಳು ಈ ಸಲಹೆಗೆ ಬೆಂಬಲ ಕೊಡುವುದು ಸೂಕ್ತವೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ.

ಕನ್ನಡ ದೇಶವಾದ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಂಬಲ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಒತ್ತಿಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಬಹಳ ಶೋಚನೀಯ. ನಮ್ಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದವರು ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಶಾಖೆಗೆ ಒಂದೊಂದರ ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿರುವಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಶಾಖೆಗೆ ಕೇವಲ 60 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದೇ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡುವುದು!! ಆದ್ದರಿಂದ ಇನ್ನಾದರೂ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಶಾಖೆಗೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡುವುದನ್ನು 50,000 ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಇಳಿಸಿ, ತನ್ಮೂಲಕ ಒಂದು ಲಕ್ಷವನ್ನು ಉಳಿಸಿ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಕನ್ನಡ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನು 5 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಆಚರಣೆಗೆ ತರಬೇಕೆಂದು ತಾವು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಅದೂ ಕೂಡ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಕಾರ್ಯತಪ್ಪಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಯವನ್ನೂ ಮನಗಂಡು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾ ವಿಧದಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡುವುದು ಸರ್ಕಾರದವರ ತರ್ಕವ್ಯ ಮತ್ತು ಅತ್ಯಗತ್ಯವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ತಮಗೆ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಇಷ್ಟೊಂದು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಇದುವರೆಗೆ ನಾದರೂ ಎರಡು ಬಗ್ಗೆ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಕೈಕೊಂಡಿದ್ದೀರಾ ಎಂದರೆ ಒಂದಿಂತವಾಗಿಯೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅನೇಕ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಭಾಷಾಂತರಿಸುವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡರೇ? ಇಲ್ಲ! ಮೂರು ಭಾಷೆಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ ಹೈದರಾಬಾದು ಸಂಸ್ಥಾನದವರು ಭಾಷಾಂತರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಏಷ್ಟು ಆಸಕ್ತಿ ವಹಿಸಿ ಮುಂದುವರಿದಿದ್ದಾರೆ! ಪ್ರಗತಿಪರ ಮೈಸೂರು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಬಹಳ ಹಿಂದಿಳಿದಿರುವುದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಶೋಚನೀಯ ಮತ್ತು ದುಃಖಕರ.

ಇನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮಾನಸಿಕ ಸಂಬಂಧವಾದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಈಗಿನ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿರುವ ಕುಂದುಕೊರತೆಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸಿನ ಸ್ಥಿರತ್ವ ಅತ್ಯಗತ್ಯ. ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಬೆಳೆಸಲು ಯಾವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನೂ ಕೈಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಈ ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ಒಂದು ಸಲಹೆಯನ್ನು ಮಾಡಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಪುಸ್ತಕದ ಹುಳುಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಒಂದು ನ್ಯೂನತೆಯನ್ನು ನಿವಾರಿಸಬೇಕಾದುದು ಅಗತ್ಯ. ಇದಕ್ಕೆ ಅಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಪ್ರತಿನಿತ್ಯವೂ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸ್ಥಿರತ್ವಕ್ಕೆ ತರಲು ತಕ್ಕ ಅಥವಾ ಚರಕದಿಂದ ನೂಲನ್ನು ಕೆಳೆಯುವ ವಿರ್ತವನ್ನು ಪ್ರತಿ

ವಿದ್ಯಾಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಒತ್ತಾಯವಾಗಿ ಅಚರಣೆಗೆ ತರುವುದು ಅಗತ್ಯ. ನಾನು ಹೀಗೆಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಖಾದಿ ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದು ಭಾವಿಸಬಾರದು. ಸ್ವತಃಕುಟುಂಬ ಮತ್ತು ದೃಢಚಿತ್ತ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಬರುವುದು ಅಗತ್ಯವೆಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಅನೇಕ ವಿಧವಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಬೋಧನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಯಾವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೆ ಯಾವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ ಅಂಥಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡುವ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ನುಸರಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ಮನಶ್ಶಾಸ್ತ್ರದ ಪ್ರಕಾರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮನೋಧರ್ಮವನ್ನರಿತು ಅದಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಯಾವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೆ ಯಾವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅಭಿರುಚಿ ಇದೆಯೋ ಆಯಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಗುಂಪುಗಳನ್ನು ಮನಶ್ಶಾಸ್ತ್ರದ ಪ್ರಕಾರ ವಿಂಗಡಿಸಿ, ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ನೇಮಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣದ ವಿವರವು ಮಾಡುವುದು ಉತ್ತಮ. ಹೊರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇದೆ. ಇದನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು.

ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಬೆಂಬಲ ಮತ್ತು ಸ್ಥಾನ ಸಾಲದು. ಸಂಸ್ಕೃತಭಾಷೆ ಇಂದಿಯಾ ದೇಶಕ್ಕೆ ಗೌರವ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗಳನ್ನು ತಂದು ಕೊಟ್ಟ ಭಾಷೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟ ಭಾಷೆ. ಇದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಆರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರ, ರಾಜ್ಯಶಾಸ್ತ್ರ, ಸಮಾಜ ಶಾಸ್ತ್ರ ಇವುಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆದಿರುವ ಗ್ರಂಥಗಳಿಂದ ತಿಳಿಯಬಹುದೇ ಎನಾ ಮಾತ್ರವ ಭಾಷೆಯ ಸಹಾಯ ದಿಂದಲೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಪಂಚದ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಭಾಷೆ ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿದೆ, ಗೌರವ ಪಡೆದಿದೆ ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಮಾತೃಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ, ಆ ಭಾಷೆ ಎಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿತೋ ಅಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯ ಕೊಡದಿರುವುದು ಬಹಳ ಶೋಚನೀಯ. ಹತ್ತು ಜನ ಪ್ರೇಕ್ಷಾಪೀಠಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಬಹುದು, ಆದರೆ ಒಬ್ಬ ಚಾಣಕ್ಯನನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಲು ಈ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಮ್ಯಾಕ್ಸ್ ಮಲ್ಲರ್ ಪಂಡಿ. ನ: ಹೇಳಿರುವುದನ್ನು ನಾವು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನೇ ಮಾತೃ ಭಾಷೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದಾಗಿ Constituent Assembly ಯಲ್ಲಿ ವಿಫಲವಾಗಿ ಟೀಕೆ ಮಾಡಿದರು. ಆದರೆ ಭಾರತದ ದೌರ್ಭಾಗ್ಯದಿಂದ ಏನೂ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಇದು ಹೋಗಲಿ, ಈ ಕೂತ್ಕು ನಮ್ಮ ಕಾರೇಜಿನಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬರೇ ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ಇದ್ದಾರೆ. ಇದು ಶೋಚನೀಯವಾದ ವಿಷಯ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಇಲಾಖೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ, ಪಾಲಿಟೆಕ್ನಿಕ್ ಎಕನಾಮಿಕ್ಸ್ ಮುಂತಾದ ಬೇರೆ ಇಲಾಖೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ, ಅಲ್ಲಿ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರೊಫೆಸರುಗಳು ಮತ್ತು ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಪ್ರೊಫೆಸರುಗಳಿದ್ದಾರೆ. ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಒಬ್ಬರೇ ಪ್ರೊಫೆಸರು, ಇಬ್ಬರು ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಪ್ರೊಫೆಸರುಗಳು ಮಾತ್ರ ಇದ್ದಾರೆಂದು ತಿಳಿಯಬರುತ್ತದೆ. ಇದು ಶೋಚನೀಯವಲ್ಲವೆ? ಪ್ರಪಂಚದ ಎಲ್ಲಾ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲೂ, ಎಲ್ಲಾ ದೇಶಗಳಲ್ಲೂ ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿ ಗೌರವವನ್ನು ಗಳಿಸಿರುವ ಭಾಷೆಗೆ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಉತ್ತೇಜನವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು.

ಶ್ರೀ ಪಿ. ದುರ್ಗಪ್ಪನವರು (ಹೊಳಲ್ಕೆರೆ-ಅನುಸೂಚಿತ ಜಾತಿಗಳು).—ಸ್ವಾಮಿ, ಇಂಥಾ ಒಂದು ಮಹಾ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಚಿವರು ಈ ದಿವಸ ಚರ್ಚೆಗೆ ತಂದಿರತಕ್ಕ ವಿಷಯ ಬಹಳ ಗಮನಾರ್ಹವಾದುದು. ಏಕೆಂದರೆ, ಈಗ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ

ರುವ ಲೋಪದೋಷಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮವನ್ನು ಮಾರ್ಪಾಡು ಮಾಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮೊದಲು ಯೋಚಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಾವು ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದರೆ, ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಇದರ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆಯೆಂಬುದು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ, ಈಗ ಕೆಳಗಿನ ದರ್ಜೆಯಿಂದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿ ನಮ್ಮ ಹುಡುಗರು ಎಸ್. ಎಸ್. ಎಲ್. ಸಿ. ಅಥವಾ ಸೆಕೆಂಡರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಗಿಸಿದ ನಂತರ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಶಾರೀರಿಕ ಶ್ರಮದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು ನಮ್ಮ ಕೆಲಸವಲ್ಲ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿದೆ. ಎಸ್. ಎಸ್. ಎಲ್. ಸಿ ಪಾಸು ಅಥವಾ ಪೇಲ್ ಆದ ಹುಡುಗರು ಹೆಚ್ಚೊಂದು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟ ಮೇಲೆ ಅವರು ಮುಂದೆ ಏನು ಮಾಡುವುದು ಎನ್ನುವ ಯೋಚನೆ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳಿಗಾಗಲಿ ವಿದ್ಯಾಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗಾಗಲಿ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಎಸ್. ಎಸ್. ಎಲ್. ಸಿ. ಪೇಲ್ ಆಗಿರುವವರಿಂದ ಈಗ ಏನು ಕೆಲಸವೂ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ. Menace of S. S. L. C. failed boys ಎಂದು ಹೇಳುವ ಹಾಗೆ, ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಎಸ್. ಎಸ್. ಎಲ್. ಸಿ. ಪಾಸು ಅಥವಾ ಪೇಲ್ ಆದವರು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸ್ವತಃ ಏನೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕೆಲಸ ಮಾಡ ತಕ್ಕವರಿಗೆ ಉಪಜೀವಿಗಳಾಗುತ್ತಾರೆ, ಎಂದರೆ dependants ಆಗುತ್ತಾರೆ. ಈ ಒಂದು ನ್ಯೂನತೆಯನ್ನು ಪರಿಹಾರ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ, ಈಗಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾತ್ರವು ಅವಶ್ಯಕವೆಂಬುದು ಮನವರಿಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಿದ್ದ ಮೇಲೆ ಈ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಯಾವ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮಾಡಬಹುದೆಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಬರುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು, ಎಂದರೆ ದೇಹಶ್ರಮದಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೆಲಸಬೇಕು. ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವವರಲ್ಲಿ ನಾನೊಬ್ಬನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಯಾವುದಾದರೂ ವಿಷಯ ಸುಲಭವಾಗಿ ಮನದಟ್ಟಾಗುವ ಹಾಗೆ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ, ಹೆಚ್ಚೊಂದು ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬಹುದು. ಪ್ರೃಥಮರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಶಾರೀರಿಕ ಬಲ ಇನ್ನೂ ಬೆಳೆದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಪ್ರತಿಮೆ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ತುಂಬಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಮಿದ್ವತ್ ಸ್ಕೂಲು ಶಿಕ್ಷಣವಾದ ಮೇಲೆ ಓದುಬರಹ, ಶಾರೀರಿಕ ಬೆಳೆವಣಿಗೆ, ಯೋಜನಾ ಶಕ್ತಿ ಇವೆಲ್ಲಾ ಬೆಳೆದಿರುತ್ತವೆ. ಆಮೇಲೆ ಸೆಕೆಂಡರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತರಬೇತು ಕೊಟ್ಟರೆ ಅವರು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸಂಪತ್ತಾಗಬಹುದು. ಈಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಎಸ್. ಎಸ್. ಎಲ್. ಸಿ. ಆಗುವುದೇ ತಡಮುಂದೆ ಜೀವನ ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಏನೆಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಬರುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈಗಿರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ದೇಶದ ಸ್ಥಿತಿ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ಥಿತಿ ಹೊಲಿಸಿ ನೋಡಿದರೆ ಒಂದಕ್ಕೊಂದಕ್ಕೆ ತಾಳ್ಮೆಯಾಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಎಸ್. ಎಸ್. ಎಲ್. ಸಿ. ಆದಮೇಲೆ ಕಾರೇಜಿಗೆ ಉಚ್ಚ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕೋ ವೃತ್ತಿ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕೋ ಅಥವಾ ಮನೆಯಲ್ಲಿರಬೇಕೋ ಎಂಬುದೇ ಯೋಚನೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಕಾರೇಜಿಗೆ ಹೋಗ ಬೇಕಾದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಅಂಕಗಳು ಬಂದಿರಬೇಕು. ಹೆಚ್ಚು ಬುದ್ಧಿವಂತನಾದ ಹುಡುಗನನ್ನು—ಬರಿಯ ಪರೀಕ್ಷೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಬುದ್ಧಿವಂತ

(ಶ್ರೀ ಜಿ. ದುಗ್ಗುನವರು)

ನಾಗಿದ್ದರೆ—ಉಚ್ಚ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕು. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ವೃತ್ತಿ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕು. ಸಾಮಾನ್ಯ ವಾಗಿ, ಅಕ್ಕಸಾತಿ, ಬಡಗಿ ಕೆಲಸ, ಹೀಗೆ ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಉಪಕಸಬುಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡುವ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಹುಡುಗರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಬಹುದು. ಅವರು ಅದೇ ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಮರ್ಥರಾಗುವವರೆಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡುವ ಸಲುವಾಗಿ ಅಂಥಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುವುದು.

ಮೂರನೆಯದು ತರತಿಯುವ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಇದು ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಿಷ್ಟೆ. ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ ಕಾರ್ಲೇಜು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ತೇರ್ಗಡೆಯಾಗಿ ಬರುವ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ವೃತ್ತಿಯನ್ನೊದಗಿಸುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನೂ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಒಂದು ಅಂಗವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ವ್ಯವಸಾಯ ವೃತ್ತಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮನದಟ್ಟಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಮುಂದಿರುವ ಅನೇಕ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಬಹುದು.

ಈ ಒಂದು ವ್ಯವಸಾಯ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ನಾವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮನದಟ್ಟು ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ನಾವು ನಮ್ಮ ಅನೇಕ ಬಾಕಿ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಬೇಗ ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಸಿರಿಗೆರೆ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ನಾವು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ವಿಷಯವನ್ನೇ ನಾವು ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿ ತಿಳಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. 1948ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಪ್ರಥಮತಃ ಈ ರೀತಿ ರೀಕರ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಚರ್ ಕೆಲಸವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದೆವು. ವಯಸ್ಕರ ಶಿಕ್ಷಣ ಶಾಲೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಆ ಹುಡುಗರು ಮನೆಗಳ ಮುಂದಿರತಕ್ಕ ಕಸವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಾಕಿ ಊರನ್ನು ಸಮೀಪವಾಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೆಲಸ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದಾಗ, ಅನೇಕರು ಹಿಂದುಮುಂದು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಾಗಿದ್ದವರೇ ಮುಂದೆ ನುಗ್ಗಿ ಕಸ ಗುಡಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದುದನ್ನು ಹುಡುಗರು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಎಲ್ಲರೂ ಸುಮಾರು 400-500 ಹುಡುಗರು ಆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದರು. ಹೀಗೆ ಸ್ವಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ದೆಸೆಯಲ್ಲಿರುವಾಗಲೇ ಈ ಶಾರೀರಿಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನೂ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಸುತ್ತಾ ಬರಬೇಕು. ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಪುಲಿಕಾರ್ಜುನಪ್ಪನವರ ಸಲಹೆಯ ಮೇರೆಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೇ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಹೈಸ್ಕೂಲು ಕಟ್ಟಡವನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಹೀಗೆ ಆ ಸ್ನೇಹಿಸ್ತೇ ಹುಡುಗರಿಗೆ ನಾವು ಒಂದು ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಉಪಕಾರವಾಗುವಂಥ ತರಬೇತನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಆ ಹುಡುಗರ ಶಾರೀರಿಕ ಬೆಳೆವಣಿಗೆಯಾಗಿ ಅವರು ಮುಂದೆ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಶಕ್ತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅಂಥವರು ಮುಂದೆ ದೊಡ್ಡವರಾದನಂತರ ಅವರು ಎಷ್ಟೇ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾದರೂ, ಉಳುವುದು, ಗೊಬ್ಬರ ಹಾಕುವುದು ಮತ್ತು ಕಸ ತೆಗೆಯುವುದು ಇತ್ಯಾದಿ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಶಕ್ತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಒಂದು ಬದುಕು ಮಾಡಲು ಅವರಿಗೆ ಮುಂದೆಯಾವ ಅನುಮಾನವಾಗಿಲ್ಲ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ಹೈಸ್ಕೂಲು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ಎಲ್ಲಾ ಹುಡುಗರಿಗೂ ಹೀಗೆ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕಲಿಸಬೇಕು. ಈ ದಿವಸ ಹಾಗೆ ಮಾಡದೆ ಇರುವುದರ ಪರಿಣಾಮವೇನಾಗಿದೆಯೆಂದರೆ ಆತನಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದೇ ಒಂದು ಅವಮಾನಕರವಾದುದೆಂಬ ಭಾವನೆ ಬಂದು ದನಗಳ ಮುಂದೆ ಹುಲ್ಲಿದ್ದಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳಿಗೆ ಹುಲ್ಲನ್ನು ಹಾಕಬೇಕೆಂಬ ಯೋಚನೆ ಅವರಿಗೆ ಬಂದಿತು.

ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಈ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಎಜುಕೇಷನ್ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಈಗಿರತಕ್ಕ ಅಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ಈಗಿನಿಂದಲೇ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕಲಿಸಿದರೆ ಮುಂದೆ ಅವರು ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನಾದರೂ ನಿರ್ಭಯವಾಗಿ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ನಾನು ಹೇಳಿದರೆ, ಸರ್ಕಾರದವರು ಎಷ್ಟು ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ತೆರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಏಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಈ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಏಡಿತ ವಹಿಸಬಾರದು. ಸರ್ಕಾರದವರೇನಿದ್ದರೂ ದೇಶದಲ್ಲೆರತಕ್ಕ ಶ್ರೀವಂತರಿಗೂ ಮತ್ತು ಸ್ವಲ್ಪಳು ಸಂಸ್ಥೆಗಳವರಿಗೂ ಈ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವಂತೆ ಅವರುಗಳಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ನೀಡಿದರೆ ಸಾಕು. ಹಾಗೆ ತಾವು ಒಂದು ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಟ್ಟರೆ ಸಾಕು.

ನನ್ನ ಎರಡನೆಯ ಸಲಹೆಯೇನೆಂದರೆ, ಇಂಥ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ತಾವು ಪಟ್ಟಣಗಳ ಮೇಲಿರತಕ್ಕ ಅಭಿಮಾನವನ್ನು ಕಡಮೆ ಮಾಡಿ, ಹಳ್ಳಿ ಗಾಡುಗಳಲ್ಲೇ ತೆರೆಯಬೇಕು. ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ಕೊಡಬೇಕು. ಕೆಲಸವರಿಗೆ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕೆಲಸಮಾಡತಕ್ಕ ಅಭಿರುಚಿಯುಂಟಾಗಬೇಕು. ಹೀಗೊಂದು ಬರಾವಣೆ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಉಚಿತವಾಗಿದೆಯೆಂದು ನಾನು ನಂಬಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಕೊನೆಯದಾಗಿ ಒಂದು ವಿಚಾರ ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮಾನ್ಯ ನಡಸ್ಯರಾದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಯು. ಎಂ. ಮಾದಪ್ಪ ನವರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಈಗಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮಾತೃ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿರುವ ಕ್ರಮವನ್ನು ಇನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ತಪ್ಪಿಸಿ ಎಲ್ಲ ಪಾಠಪ್ರವಚನಗಳನ್ನೂ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ನಮ್ಮ ಮಾತೃ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಸುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಚೆನ್ನಪಟ್ಟು ಹೈಸ್ಕೂಲಿನ ಎಲಮೆಂಟರಿ ಬಯಾಲಜಿ ಪ್ರಶ್ನೆಯ ಪೇಪರ್‌ಗಳು ಕರಕ್ಷಣಗಾಗಿ ನನಗೆ ಬಂದಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಯಾರು ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಮಾಡಿಯಂತೆ ಗೆದ್ದುಕೊಂಡಿದ್ದು ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದರೋ ಅವರು ವಿಷಯವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸಿದ್ದರೂ, ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೊರಪಡಿಸಲು ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಹೋಗಿದ್ದುದು ಕಂಡುಬಂದಿತು. ಆದರೆ ಅದೇ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಉತ್ತರ ಬರೆದಿದ್ದವರು ಬಹಳ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡು ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದರು. ಈ ತರಹ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಪರಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಸಿದರೆ ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆಯೆಂಬ ಅಂಶವನ್ನೇ ನಾನು ಒಂದೆರಡು ಪರೀಕ್ಷೆ ಪೇಪರನ್ನು ಕರಕ್ಷಣ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಹೀಗೆ ಪರಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯಿ ಅರ್ಥವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವುದಕ್ಕೇ ಆ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಿರುವಾಗ ಅವರು ಆ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸಿ, ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬರೆಯಲು ಎಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ? ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪಾಠಗಳನ್ನೂ ಆಯಾ ಮಾತೃ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ನಾನು ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಹುಚ್ಚೇಗೌಡರು (ತುರುವೇಕೆರೆ).— ಸ್ವಾಮಿ, ಈಗ ಇರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಇದು ಸಕಾಲವಾಗಿರುತ್ತದೆಯೇ ಮತ್ತು ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮೊದಲು ಆರೋಚಿಸಿ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಮಾನ್ಯ ಸಚಿವರು ಹೇಳಿ

ರುವಂತೆ, ನಮಗೆ ಹಣಕಾಸಿನ ಮುಗ್ಗುಟ್ಟು ಬಹಳವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹಣಕಾಸಿನ ಗೋಚರಗೊಳಗದಂತೆ ನಾವು ಇದನ್ನು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಬೇಕಾದದ್ದು ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಅವರು ತಿಳಿಸಿರುವ ಹಾಗೆ, ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಸಾವಿರಕ್ಕೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟು ಮಿಡಲ್‌ಸ್ಕೂಲುಗಳೂ ಮತ್ತು ಸಾವಿರಾರು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳೂ ಬೇಕಾಗಿರುವಾಗ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಷಕ್ಕೆ 250 ಅಥವಾ 500 ಸ್ಕೂಲುಗಳಂತೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನಾವು ಅವುಗಳನ್ನು ಯಾವರೀತಿ ಸುಧಾರಣೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಡೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಮೊದಲು ಅಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಮೊಟ್ಟಮೊದಲನೆಯ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ: ಈಗ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಐದನೆ ನಾಲ್ಕು ಭಾಗದ ಜನರು ಅನಕ್ಷರಸ್ಥರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ನಾವು ಈ ಐದನೇ ನಾಲ್ಕು ಭಾಗದ ಜನರು ಅವಿವ್ಯಾವಂತರನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಇನ್ನುಳಿಯತಕ್ಕ ಒಂದು ಭಾಗದ ಜನರಿಗೆ ಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗಿರತಕ್ಕ ಈ ಒಂದು ಭಾಗದ ಜನರೊಂದಿಗೂ ಇವರಲ್ಲರೂ Educated-unemployed ಜನಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆಂಬ ಭಾವನೆ ಈಗಾಗಲೇ ಬರುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ, ಇವರ ಸುಧಾರಣೆಗಾಗಿ ನಾವು ಮಾಡತಕ್ಕ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನುಳಿದ ಶೇಕಡ 80ರಷ್ಟು ಜನರ ಅನೆಯನ್ನೇ ನಾವು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಮುಖ್ಯ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ವಿಸರ್ಜಮಾಡುವಾಗ ಈ ಮುಖ್ಯ ಅಂಶವನ್ನು ಯಾರೂ ಮರೆಯದಿರಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಮೊದಲನೆಯ ಸೂಚನೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಇಂಥಾ ಮುಖ್ಯಾಂಶವನ್ನು ಮರೆಯದಿರಬೇಕೆಂದು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಾಂಗದಲ್ಲಿಯೇ ಇನ್ನು ಹತ್ತು ವರ್ಷಕಾಲ ದೇಶದಲ್ಲೆಲ್ಲರೂ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಬಾಲಕನಿಗೂ ಒತ್ತಾಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು, ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ದರ್ಜೆಯು ಪೂರೈಸುವಂತಹ ಉದ್ದೇಶವೇಕೆಂಬ ಒಂದು ನಿಯಮವನ್ನು ಅಡಕಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಈ ದಿವಸ ವಿದ್ಯಾವಂತರಿರುವುದು ಕೇವಲ ನೂರಕ್ಕೆ 20 ಜನರು ಮಾತ್ರ!

ರಾಜ್ಯಾಂಗವು ಜಾರಿಗೆ ಬಂದು ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಾದುವು. ಇನ್ನು ಎಂಟು ವರ್ಷಗಳೊಳಗೆ ಶೇಕಡ 80 ಜನರನ್ನು ವಿದ್ಯಾವಂತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಇದರಮೇಲೆ ಎಷ್ಟುಮಟ್ಟಿಗೆ ಹಣದ ಸಹಾಯ ದೊರೆಯುತ್ತದೋ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಏನಾದರೂ ಸುಧಾರಣೆಗೆ ವಿಷಾರದ ಮಾಡಬೇಕು.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—The Hon'ble Member will please remember that this is not a general discussion on the Budget. The question is about the improvement in the present system of education. If the Hon'ble Member has any suggestions to offer on that subject, they will be very useful to the Government.

Sri B. HUTCHE GOWDA.—What is the use of any suggestion without the necessary finances, Sir?

Mr. DEPUTY SPEAKER.—The Hon'ble Member has already given his approval to the Education Demand.

It is no good going back now. His suggestions should be towards the improvement of the present system of education.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಹುಟ್ಟೇಗೌಡರು.—ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮೊದಲು ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಅಕ್ಷರಸ್ಥರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕಾದದ್ದು ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ದೊಡ್ಡ ಸುಧಾರಣೆ, ನಟಿವರು 'ಸಾವಿರ ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ 50 ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದೆ ಇಷ್ಟು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ' ಎಂದು ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಅದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ನಾವು ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ಮೊನ್ನೆ ಹೇಳಿದಹಾಗೆ, 13 ಸಾವಿರ ಸ್ಕೂಲುಗಳಾದರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ. ಒತ್ತಾಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಜಾರಿಗೆ ತರಬಹುದು ಎಂದು ಸೂಚನೆ ಬಂತು. 13 ಸಾವಿರ ಸ್ಕೂಲು ಇದ್ದರೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಉತ್ತೇಜಕ.

ಶ್ರೀ ಎ. ಜಿ. ರಾಮಚಂದ್ರರಾಯರು.—13 ಸಾವಿರ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಹುಟ್ಟೇಗೌಡರು.—ಹಿಂದೆ 1921-22ರಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 6,782 ಸ್ಕೂಲುಗಳಿದ್ದುವು. ಈಗ 30 ವರ್ಷಗಳ ಮೇಲೆ 1949-50ರಲ್ಲಿ 9,385 ಇವೆ, 30 ವರ್ಷಗಳಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಅಗಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಶೇಕಡ 47ರಷ್ಟು ಸ್ಕೂಲುಗಳ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಒಂದು ಲಕ್ಷ 97 ಸಾವಿರದಿಂದ 5 ಲಕ್ಷ 19 ಸಾವಿರಕ್ಕೆ ಏರಿತು. ಅದರ ಪ್ರಕಾರ ಶೇಕಡ 212 ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ನಮಗೆ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಎರಡು ಸಾವಿರ ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳು. ಇದಕ್ಕೆ ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ದುಡ್ಡಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವಾಗ ಸುಧಾರಣೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಏನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ? ಬೇಸಿಕ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳ ಪ್ರಶ್ನೆ ಬಂದಾಗ ಹೇಳಿದಹಾಗೆ, ಅವಕ್ಕೆ ಅಗಿರುವ ಸ್ಕೂಲುಗಳ ಮೂರರಷ್ಟು ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಮಹಾತ್ಮ ಗಾಂಧಿಯವರು ಬೇಸಿಕ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನೇರ್ಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿರುವುದು ಅಲ್ಲಿ ಒಂದುವಾಗಲೇ ದುಡಿಯಬಹುದು, ಅದಷ್ಟು ಕಡಮೆ ಖರ್ಚಿನಲ್ಲಿ ಸುಧಾರಣೆಯಾಗಬಹುದು ಎಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ, ಆದರೆ ಅದರಿಂದ ಒಂದಕ್ಕೆ ಮೂರರಷ್ಟು ಖರ್ಚಾಗುವುದಾದರೆ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ? ಈಗ ನೋಡುವುದು ವೇನೆಂದರೆ, ಅದಷ್ಟು ಜಾಗೃತ ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳು ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಸುಮಾರು 1½ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಈಗ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆ, ಇನ್ನೂ 1½ ಕೋಟಿ ಖರ್ಚಾದರೂ ಬಹಳ ಸಂತೋಷ, ಏಕೆಂದರೆ ಶೇಕಡ 20 ಮಂದಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗುವುದಕ್ಕೆ 1½ ಕೋಟಿ ಖರ್ಚಾಗುವಾಗ ಇನ್ನೂ ಶೇಕಡ 80 ಮಂದಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗಲು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ 1½ ಕೋಟಿ ಖರ್ಚುಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಹಕಾರ ಕೊಡುವವರು ತೆರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಾದರೂ ಕೊಡುವವರು ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಎಷ್ಟು ವರ್ಷ ಇದೇರೀತಿ ಮಾಡುವುದು? ಇನ್ನು ಹತ್ತು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಈ ಮಧ್ಯೆ ಒಂದು ಯೋಜನೆ ತಂದು ಬೇರೆ ಅಡ್ಡಹಾದಿಗೆ ಎಳೆಯುವುದು ಸರಿಯೇ? ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಬೇಕು.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರವೇನೆಂದರೆ, ಬೇಸಿಕ್ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕೈಕಸಲು ಕಲಿಸಬೇಕೆಂಬುದು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅರೀತಿ ಆಧುನಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವಿರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಶ್ರೀ ತಂಕರಲಿಂಗೇಗೌಡರು ಹೇಳಿದಹಾಗೆ

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಹುಚ್ಚೇಗೌಡರು)

ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನಿಗೂ ಅವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವನಿಗೆ ಉಪಕರಣವು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ನಣ್ಣ ಮಕ್ಕಳು ಮೂರು ವರ್ಷವಾದಾಗಿನಿಂದ ಮನೆ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಬೆಳಗಿನ ಹೊತ್ತು ಪಾಠ ನಡೆಸಿ ಹನ್ನೊಂದುಗಂಟೆಗೆ ಸ್ಕೂಲನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ವ್ಯವಸಾಯದ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಇತರ ಚಿಲ್ಲರೆ ಕಸಬುಗಳಲ್ಲಿ ತಂದೆತಾಯಿಗಳಿಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡಬಹುದು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಈಗ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೂ, ಕಂದಾಯ ಕೊಟ್ಟರೂ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಚಿ. ಎಸ್. ಮೊಡ್ಡಗಿರಿಗೌಡರು (ಕುಣಿಗಲು) — On a point of order, Sir. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕೆಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಸಲಹೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಅನುಕೂಲ, ಈಗ ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ.

ಉಪಾಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಅವರು ಸಲಹೆಯನ್ನು ಕೊಡುವ ವಿಧಾನವೇ ಅದು.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಹುಚ್ಚೇಗೌಡರು.—ಮುಖ್ಯವಾದ ಉದ್ದೇಶವೇನೆಂದರೆ, ಈ ಬೇಸಿಕ್ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಯಾವ ವಿಧಾನ ಅನುಸರಿಸಬೇಕೆಂದಿದೆಯೋ ಅದೇ ರೀತಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮನೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಅವಕಾಶವಿರುವಂತೆ ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಠಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿ, ಮಧ್ಯಾಹ್ನದಲ್ಲಿ ಏರಾಮಕೊಡುವುದರಿಂದ ಮನೆ ಕೆಲಸಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ರಜಾದಿನಗಳೂ ಇವೆ. ಅವನ್ನು ಕಡಮೆಮಾಡಿದರೆ ಆಗಬೇಕಾದಷ್ಟು ಪಾಠಗಳು ನಡೆದುಹೋಗುತ್ತವೆ.

ಮತ್ತೊಂದು ವಿಚಾರ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮಿಡ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ 10—12 ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನಿಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಆ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಪಾಠಗಳನ್ನು ಸಹ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಷ್ಟುಮಟ್ಟಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಸಾಧ್ಯವೋ ಅಷ್ಟು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನಿಟ್ಟು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಮಾಡುವಂತೆ ಏರ್ಪಾಡುವುದುಬೇಕು. ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರೈಮರಿ ಮತ್ತು ಮಿಡ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳೆರಡರ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನೂ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಕೊಡಬೇಕಾದದ್ದು ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ. ಅದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಮಾಡುವ ಹೊರೆ ಅವರಮೇಲಿದೆ. ಅದನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕಾದದ್ದು ಅವರ ಆದ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ. ಹೈಸ್ಕೂಲು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಖಾಸಗಿಯವರಾಗಲಿ ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ನಡೆಸಬೇಕಾದರೆ ಬಹಳ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆ, ಖಾಸಗಿ ಅಥವಾ ಏಡೆಡ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳಾದರೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ವಿದ್ಯಾವಂತರು ತ್ಯಾಗಿಗಳಾಗಿ ಕಡಮೆ ಸಂಬಳಕ್ಕೆ ಕೆಲಸಮಾಡಿದರೆ, ಎಷ್ಟೋ ಉಳಿತಾಯ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಿಷ್ಟೆ. ಈಗ ಎಷ್ಟೋ ಕಮಿಷನರು, ಸಾರ್ಜಂಟ್ ಯೋಜನೆ, ರಾಧಾಕೃಷ್ಣ ಯೋಜನೆ ಹೀಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಆಗಿವೆ. ಅವರ ಯಾವುದೂ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಹಣ ಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನಿಗೂ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯೆ ಕೊಡುವ ಹೊರೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಹೊತ್ತರೂ ಬಾಕಿ ಹೈಸ್ಕೂಲು ಕಾಲೇಜುಗಳ ವಿದ್ಯೆ ಕೊಡುವ ಭಾರವನ್ನು ಖಾಸಗಿಯವರಿಗೆ ಬಿಡಬೇಕೆಂಬುದು ನನ್ನ ಸಲಹೆ. ಎಷ್ಟು ಸಾಧ್ಯವೋ ಅಷ್ಟನ್ನು ಯೋಜನೆಮಾಡಿ ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರಬೇಕು. ಹೈಸ್ಕೂಲು ಮತ್ತು ಮಿಡ್ ಸ್ಕೂಲು

ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಕಸಬನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ, ಸ್ಕೂಲು ಬಿಟ್ಟಮೇಲೆ ಅವರ ಕಸಬು ಯಾವುದೋ ಅದನ್ನು ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿರಬೇಕೇ ಹೊರತು ಅವರನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬೇರೆ ಕಡೆ ಹಾಕಿ ಯಾವುದನ್ನೋ ಕಲಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಮುಂದೆ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಒಂದುಹೊತ್ತು ಸ್ಕೂಲುಮಾಡಿ ಇನ್ನೊಂದುಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅವರ ಸ್ವಂತ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿರಬೇಕು.

MR. DEPUTY SPEAKER—The House will now adjourn for lunch and meet at 3-30 p.m.

The House rose for lunch at Three of the Clock and reassembled at Thirty Minutes past Three of the Clock.

[MR. SPEAKER in the Chair]

Announcement of the Personnel of the Committee of Privileges for the Legislative Assembly.

MR. SPEAKER.—The Chair desires to announce that till the last hour fixed for the receipt of candidature applications, four candidates had signified their intention to stand for election to the Committee of Privileges for the Legislative Assembly. As the number of candidates is equal to the number of places to be filled up, the following members are declared elected:—

Sri B. Rachiah,
Sri V. Venkatappa,
Sri P. R. Ramaiya, and
Sri G. A. Thimmappa Gowda.

Under sub-rule (2) of Rule 171 of the Rules of Procedure and Conduct of Business in the Mysore Legislative Assembly, I nominate the following three members to the Committee:—

Sri T. Mariappa,
Sri K. Pattabhiraman, and
Sri M. Rajasekhara Murthy.

Under sub-rule (3) of Rule 171 of the Rules, I appoint Sri T. Mariappa to be Chairman of the Committee.

Sri K. LAKKAPPA (Channarayana-patna).—Sir, we have received T. A. forms today and we wish to know whether the Assembly will terminate tomorrow?